

NOVA DOBA

(NEW ERA)

URADNO GLASIL OSLOVANSKE KATOLIŠKE JEDNOTE — OFFICIAL ORGAN OF THE SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION

Leto 1935 je posvećeno napredku
mladinskega oddelka J. S.
K. Jednote Svoje agi-
nost bo pokazala
naša mladina!

Entered as Second Class Matter April 15th, 1926, at The Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of March 3rd, 1879. — Accepted for Mailing at Special Rate of Postage, Provided for in Section 1103, Act of October 3rd, 1917, Authorized March 15th, 1925.

NO. 51 — STEV. 51

CLEVELAND, O., WEDNESDAY, DECEMBER 25TH — SREDA, 25. DECEMBRA, 1935

VOL. XI. — LETNIK XI.

DRUŠTVENE IN DRUGE SLOVENSKE VESTI

Seja Zveze JSKJ društva v Pennsylvaniji se bo vršila v nedeljo 29. decembra v Slovenskem domu v Pittsburghu, Pa., in se bo pričela ob 10. uri dopoldne.

V naselbinu Strabane, Pa., se bo sobota 28. decembra vršila družna št. 149 JSKJ. Prireditve: dvorana družna Postonjska jama.

Privatno društveno zabavo priredi društvo št. 200 JSKJ v Minn., na večer 31. decembra. Prostor prireditve: Judovski narodni dom.

Silvestrovo veselico priredi društvo št. 136 JSKJ v Kraynu, na večer 31. decembra v družni št. 149 JSKJ.

Domsko zabavo za člane in prijatelje priredi na večer 31. decembra društvo št. 16 v Johnstownu, Pa.

Tri slovenska društva, med drugim društvo št. 32 JSKJ v Diamondu, Wash., priredijo na večer 31. decembra skupno veselico v Slovenskem domu v Morganvillu, Wash.

Skupno veselico, združeno z obhajanjem obdarovanja mlade prireditelji društvi št. 31 J. S. K. in št. 300 SNP na večer 31. decembra v Hrvaškem domu na 912 Talbot Ave. v Clevelandu, Pa.

Četrtinsko priredi Gospodinj-klub Slovenskega doma v Clevelandu, Pa., na večer 31. decembra.

Dom slovenskih društva v Denverju, Colo., priredi na večer 31. decembra Silvestrovo zabavo v domovih prostorih.

Gospodinj-klub slovenskega društva "Domov" priredi v Barbertonu, O., veselico v soboto 4. januarja.

Seja Federacije JSKJ društva v Ohio se bo vršila v nedeljo 5. januarja v S. N. Domu v Clevelandu.

Veliko veselico priredi društvo št. 14 JSKJ v Barbertonu, O., v nedeljo 25. januarja.

V Pittsburghu, Pa., je bilo društvo poslano poročilo, da je zdravstveno stanje sobrata Pogačarja toliko izboljšalo, da je mogel zapustiti bolnišnico, da se predpisi karantene soto izvajajo. Ukinjene so šole in prepovedano je zbiranje večjih skupin ljudi kjerkoli. Avtomobilisti smejo voziti skozi county, toda se ne smejo ustavljati. Vnetje hrbtenice je zelo nevarna bolezen in se navadno konča s smrtjo.

DIJAKI višje šole v Heleni, Mont., so se po dvamesečnih poletnih počitnicah spet vrnili k svojim študijem. Počitnice so imeli dijaki zato, ker je potres tako poškodoval šolsko poslopje, da ni več za rabo. Pouk se zdaj vrši v železniških vozovih, katere je železniška družba dala v to svrhu na razpolago.

IZ BARBERTONA, O., se poroča, da je bil štrajk pri In-sulator kompaniji dne 22. decembra končan. Štrajk je trajal teden dni.

RAZNO IZ AMERIKE IN INOZEMSTVA

PRIHODNJA KONVENCIJA republikanske stranke se bo vršila v Clevelandu, Ohio, in se bo pričela 9. junija 1936. Na cmenjenji konvenciji bo sprejeta strankina platforma za jesenske volitve in bosta izbrana kandidata za predsednika in podpredsednika Zedinjenih držav. Konvencija bo po vsej priliki precej burna in bo najbrž trajala dalje časa kot običajno.

ZVEZNI SENATOR iz Minnesote Thomas D. Schall, je bil dne 19. decembra povožen od avtomobila in tako poškodovan, da je kmalu poškodbam podlegel. Nesreča se je zgodila v Cottage City, Maryland. Senator Schall, ki je bil po poklicu odvetnik in pripadal republikanski stranki, je pred leti, ko je pričel izvrševati odvetniške prakso v Minneapolisu, oslepel na obe oči. Nesreča se je zgodila, ko mu je prižigalec za cigare eksplodiral pred obrazom. Najprej je bil izvoljen v poslansko zbornico zveznega kongresa, kjer je služil 10 let, od leta pa je zastopal Minnesoto kot senator.

Senator je bil povzeten, ko ga je njegov klerk Leen vodil preko ceste. Ognila sta se enemu avtomobilu, drugi avtomobil pa je zadel in podrl oba. Senator je dobil težke poškodbe, katerim je podlegel, njegov klerk pa je bil le lahko poškodovan.

VLADA v Washingtonu je pričela z resno kampanjo za omejitve nesreč ki zahtevajo v Zedinjenih državah okrog 100.000 smrtnih žrtev letno. Na pomoč bodo pozvani governerji raznih držav, razne varnostne organizacije, časopisje, zastopniki Rdečega križa itd. V letu 1934 je bilo v tej deželi ubitih v avtomobilskih nesrečah okrog 36.000 oseb, v nesrečah na demovih 34.500, pri poklicnih delih je bilo ubitih 16.000 oseb, v raznih nesrečah pa 17.500. Poleg tega je bilo težko ali lahko poškodovanih skoro deset milijonov oseb, od teh nad pol milijona pri raznih nesrečah v domovih.

EPIDEMIJA vnetja hrbtenice (spinal meningitis) se je tako močno razpasla v Kiowa countyju, Oklahoma, da so zdravstvene oblasti postavile ves county pod strogo karanteno. Vojaki državne milice skrbijo, da se predpisi karantene soto izvajajo. Ukinjene so šole in prepovedano je zbiranje večjih skupin ljudi kjerkoli. Avtomobilisti smejo voziti skozi county, toda se ne smejo ustavljati. Vnetje hrbtenice je zelo nevarna bolezen in se navadno konča s smrtjo.

DIJAKI višje šole v Heleni, Mont., so se po dvamesečnih poletnih počitnicah spet vrnili k svojim študijem. Počitnice so imeli dijaki zato, ker je potres tako poškodoval šolsko poslopje, da ni več za rabo. Pouk se zdaj vrši v železniških vozovih, katere je železniška družba dala v to svrhu na razpolago.

IZ BARBERTONA, O., se poroča, da je bil štrajk pri In-sulator kompaniji dne 22. decembra končan. Štrajk je trajal teden dni.

NAPREDEK LETALSTVA

Vsa večja mesta Zedinjenih držav so danes medsebojno zvezana z "zračnimi črtami," za poštni, tovorni in osebni promet. Napredek v zadnjih osmih ali devetih letih je prav znaten. Leta 1927 je bilo v tej deželi manj ko 2.000 licenciranih letal, zdaj pa jih je nad 7.000. Poleg tega so današnja letala tri do štirikrat večja od prejšnjih. Licenciranih pilotov je bila leta 1927 nekaj nad 1.500, zdaj pa jih je skoraj 15.000. Potniških aeroplanov se je leta 1926 poslužilo okrog 5.700 potnikov, leta 1934 pa nad 560.000. Tovorov ali ekspresa so leta 1926 aeroplani prenesli samo 3.555 funtov, leta 1934 pa 3.450.000 funtov.

Poštni zračni promet se je zvišal od 800.000 funtov v letu 1926 na več ko 8.000.000 funtov v letu 1934. Poština za pisma, poslana po zračni pošti, je 6 centov do teže ene unce in nadaljnih 6 centov za vsako nadaljnjo unco ali del iste. V to svrhu se lahko rabi posebnih kovrte, ki jih je dobili na poštinih uradih, lahko se pa tudi rabi navadne kovrte, na katere se vidno zapiše beseda "Via Air Mail." Omenjena poštnina velja brez ozira na razdalje v območju Zedinjenih držav. Za poštino je priporočljivo rabiti posebne znamke za zračno pošto, veljavne pa so tudi navadne znamke. Zračna pošta sprejema tudi "Special Delivery" pisma proti pristojbini 16 centov do ene unce teže. Tak pisma morajo biti označena "Special Delivery — Air Mail." Po zračni pošti se zamorejo pošiljati tudi paketi in sploh vsakovrstne pošiljke, kakršne se zamorejo pošiljati z navadno pošto, z izjemo takih, katerih vsebina bi lahko zmrznila.

Pri kratkih razdaljah se večkrat ne izplača posluževati zračne pošte, ker je pošiljka z navadno pošto običajno prav tako hitro dostavljena. Pri večjih razdaljah pa je večja brzina na zračne pošte prav znatna. Od Pacifica v Clevelandu, O., na primer despe pismo po zračni pošti najmanj dva dni hitreje kakor z navadno pošto. Manjših krajev seveda zračna pošta ne doseže direktno; zračne pošiljke za take kraje se odpremiijo potom letal do najbližjih mest, ki imajo redno letalsko pošto službo, od tam pa se z navadno pošto odpremiijo na cilj. Pošiljke, poslana po zračni pošti iz Clevelanda, O., v Ely, Minn., ali obratno, včasih dosežejo, ali nekaj ur prej, kakor poslana z navadno pošto, včasih pa ne. Vzrok temu je, ker mesto Ely nima direktne letalske pošte zveze. Pošiljka, poslana iz San Franciska v Ely potom zračne pošte, pa bo dospela na cilj znatno prej, kakor če je poslana z navadno pošto.

Zanimivo je, da imajo letalci na svoji poletih natančno določene zračne "ceste," po katerih prilete do cilja tudi v najhušji megli. Tako cesto tvori radio-žarek, ki ga letalec ne vidi, ampak sliši. Dokler se letalec drži te ceste, mu slušalni aparat, katerega ima pritrjeno na ušesih, enakomerno brni, podobno kakor slušalo telefona. Ako zavije s te "zračne ceste" na desno, se enakomerno brnenje pretrga in letalec sliši v presledkih "piko in črto" (Dalje na 4. strani)

HOJA POMAGA ZDRAVJU

Pisec Dr. JOHN L. RICE, zdravstveni komisar mesta New York

Zivahna peš-hoja daje mnogim mišicam priliko, da se gibljejo; provzroča globlje dihanje pri pešu in pospešuje tok krvi. Vsaka izmed teh treh okoliščin služi kot okreplilo ali tonika za telo in dejstvo, da se hoja vrši pod milim nebom in v svežem zraku, navadno v okolišju, kjer se prizori stalno spreminjajo in se srečavajo nova lica, prispeva k važnosti peš-hoje kot važne pripomoči za zdravje.

Čim bolj čvrsto hodimo, tem boljši je uspeh. To seveda ne pomenja, da treba doseči kak rekord vsak čas, ko se podamo na sprehod, marveč pomeni, da treba poskusiti hoditi nekoliko čvrsto in energično. Saj iz hoje dobimo veliko, kolikor v njo vložimo. Čvrsto izstopite, zamahnite ramena nazaj in držite brado kvišku. Mahajte z rokami pri hoji. To je vse, kar je v tem.

Preveč ljudi zanemarija hoditi, pa se rajši vozijo, tudi če jim je treba iti par blokov naprej. Hoja po večerji je mnogo bolj-ša kot lenariti na naslonjaču. Poskusite, pa boste videli, da hoja pomaga k prebavljenju večerje in da boste, prišecaj nazaj domov, toliko bolj uživali v čitanju časopisja.

Nasvetujem tudi, da hodite vsak dan k delu, vsaj del poti. Začneite jutri in zvečer malo vsak dan. To sicer pomenja, da treba vstajati nekoliko minut prej, ali prizadevanje se zplačuje. Opoldne hodite malo, mesto da bi postajali ob kakem vogalu. V družbi s prijatelji tovarišem morete nadaljevati svoj pogovor tekom hoje in istočasno dobivati dobre izbore telovadbe.

Ako morete koncem tedna, pojdite kam peš na izlet. Kratek peš-izlet prvi teden naj postane daljši z vsakim tednom. Ne hodite pa nikdar tako daleč, da postanete utrujeni. Zdrava pamet velja pri hoji kakor pri vsaki drugi stvari.

ZDRAVNIK PRIPOROČA LOTERIJO

Odlični newyorški zdravnik dr. A. C. Jacobson, dolgoletni urednik zdravniške revije Medical Times, priporoča vpeljavo uckakih državnih loterij v svrhu znižanja številnih avtomobilskih nesreč.

Po njegovem mnenju bi bile priporočljive, da bi vsaka država vpeljala državno loterijo in bi loterijske listke prodajala ob enem z letnimi licencami le taktim vzcnikom avtomobilov, ki eno leto niso povzročili nikake avtomobilске nesreče in sploh niso kršili prometnih predpisov.

Cena loterijskih listkov naj bi bila \$2.00, toda vsak avtomobilist bi mogel kupiti le enega na leto. Najvišji dobiček naj bi bil \$50.000, drugi pa nižji. Vseh dobičkov naj bi bilo sto.

Dohodki loterije bi pokrili izdatke za dobitke, obenem pa bi državam še ostal lep denar za podpiranje bolnišnic, za varnostno propagando in slineno.

Ideja ni slaba, toda vse loterije so za enkrat se v Zedinjenih državah prepovedane.

PROMETNE NEZGODE

Avtomobil je bil brezdvomno blagoslov za človeštvo. Pomagal je premagati razdalje. Začetkom igrača za bogataše, postal je potreben za poljedelca, kakor tudi za meščana. Clovek pa se ni še naučil manipulirati motorni voz z varnostjo. V rokah nečimurnih in lahkomiselnih ljudi je avtomobil pre-pogostoma postal nevarno orožje, ki ubija ali mrcvari človeška bitja.

Avtomobil je že zdavnaj zadobil odlično mesto v ameriškem življenju. Imamo v Združenih državah več kot 24.000.000 motornih voz, napram 9.500.000 v vseh drugih deželah sveta skupaj. Ta dežela pa tudi izkazuje največje število smrti in nezdov vsled avtomobila. Statistike d kazujejo, da v zadnjih petnajst letih je pripisati nič manj kot 145.000 smrti avtomobilskim nezdodam. To število znaša znatno več kot število vseh smrti v vseh vojnah tekom vse zgodovine Združenih držav.

In vendarle število smrtnih nezdov vedno bolj raste. Vse kaže, da število avtomobilskih smrti bo letos večje kot ono l. 1934.

Federalna vlada, kakor tudi državne in občinske vlade, vodijo sedaj varnostne kampanje, ki naj vplivajo toliko na voznike kolikor na pešce. Večina avtomobilskih nezdov je posledica brezbrzičnosti. Motoristi vozijo z veliko brzino, ne dajejo pravih ročnih signalov, vozijo z obrabljenimi zavori in prehitevajo druge avtomobile v ovinkih. Pešci na drugi strani gredo čez cesto sredi bloka, proti signalom, diagonalno ali hitijo izza avtomobila proti avtomobilu, ki prihaja v drugo smer.

Varnostni strokovnjaki trdijo, da deloma nosijo tudi vlade precejšnjo odgovornost. Mnogo držav ni še standardiziralo svoje prometne odredbe in ne zahtevajo od mest, da uvedejo enakomerne prometne signale. Pomanjkanje strogosti pri uveljavljanju prometnih pravil ima tudi mnogo opraviti z visokim številom avtomobilskih nezdov.

Končno pa so motoristi in pešci brezdvomno najbolj odgovorni za to, da se zniža število prometnih smrti. S tolikimi avtomobili po cestah je dolžnost vsakega posameznika, da uboga prometne zakone. V mestu New Yorku je bila sestavljena zaobljuba varnosti, v kateri naj se vsak motorist zaveže: Poznaj prometna pravila in odredbe, ubogaj prometne signale, daj signal, kaj nameravaš, poznaj svoj voz in drži ga v dobrem stanju, ne vozi hitreje, kot zakon dovoljuje, in treniraj se, da boš znal, kaj je storiti v slučaju nujnosti.

Slična pravila naj se postavljajo tudi za pešce. Ne prekoraci ceste drugje kot ob križišču, potem počakaj za pravilni signal, ne hiti na cesto izza parkiranega avtomobila, in na deželni hodi po levi strani ceste, da boš videl promet ki prihaja v tvojo smer.

Mnogo nezdov imamo radi pijanih voznikov, pa tudi radi pijanih pešcev. Dejstvo je, da šest odstotkov smrti vsled lanskih nezdov je bilo pripisati pijanosti voznikov.—FLIS.

NEKAJ STATISTIKE IZ JUGOSLAVIJE

V Jugoslaviji je bilo izvršeno ljudsko štetje 31. mrca 1931, toda državni statistični urad v Beogradu je šele sedaj izdal podrobne rezultate tega štetja. Omenjenega dne je štela Jugoslavija 13.934.038 prebivalcev, ali skoro dva milijona ljudi več kakor ob času prvega ljudskega štetja v letu 1921.

Na podlagi prirastka med leti 1921 in 1931 se računa, da bo štela Jugoslavija konci leta 1935 okrog 15 milijonov prebivalcev.

V prejšnjem desetletju je znašal prirastek prebivalstva v državi nekaj nad 16 odstotkov. Prirastek pa je v različnih banovinah zelo različen. Tako je znašal v dravski banovini ali Sloveniji nekaj manj kot 8 odstotkov, v drinski banovini nad 27 odstotkov, v področju Beograda pa celo nad 89 odstotkov.

V Sloveniji ali dravski banovini je bilo ob času ljudskega štetja 1.144.298 prebivalcev. Računano na podlagi odstotkov prirastka med leti 1921 in 1931 bo konci leta 1935 v dravski banovini okrog 1.184.000 prebivalcev.

Docela nepismenih prebivalcev v starosti preko 10 let je bilo na dan ljudskega štetja v vsej Jugoslaviji 4.408.000 ali 44,6%. To znači, da je le malo več ko polovico ljudi starih nad 10 let znalo čitati in pisati. Najslabše so v tem oziru razmere na jugu države. Tako je bilo nepismenih prebivalcev v savski banovini 27,7%, v dravski 28,9% v primorski 57,5%, v moravski 62,0%, v vardarski 70,9%, in v vrbaski 72,6%.

V Sloveniji ali dravski banovini je bilo najmanj nepismenih ljudi, namreč 5,54%, kar znači, da je bilo na vsakih 100 nad 10 let starih oseb le malo več ko pet oseb, ki niso znale čitati in pisati. Slovenci se torej ne ponašajo brez vzroka, da so v državi najbolj pismeni. Celotno mesto Beograd ima več nepismenih ljudi kakor Slovenija, namreč 10,9%.

Po verski pripadnosti je bilo leta 1933 v Jugoslaviji 6,69 milijona pravoslavnih, 5,22 rimskih katolikov in 1,56 milijona muslimancev. Židov je bilo 68 tisoč, grških in armenskih katolikov 45 tisoč, protestantov 23 tisoč, starokatolikov 7270, ljudi brez konfesije pa 1100.

Tujih državljanov je bilo na dan popisa v vsej Jugoslaviji 141.000, in sicer 38.000 Čehoslovakov, 26.000 Rusov, 20.800 Italijanov, 21.300 Madžarov, 9870 Avstrijcev, 7150 Poljakov, 3300 Nemcev, 2600 Rumunov, 2100 Albancev, 2100 Bolgarov, 1800 Grkov, 1100 Francozov, 1100 Američancev in 900 Turkov.

Preko 60 let starih ljudi je bilo na dan ljudskega štetja v vsej Jugoslaviji 1.145.000, preko 90 let starih pa 15.280. V Sloveniji je bilo 123.000 ali 11% preko 60 let starih ljudi. V Zedinjenih državah je komaj 7,5% nad 60 let starih ljudi.

Naravnost presenetljivo pa je število ljudi, starih preko 100 let. Na dan ljudskega štetja so jih našli 2231, in sicer 1720 ljudi, ki so bili stari 100 do 104 leta, 267 ljudi, ki so bili stari 105 do 109 let, 142 ljudi, ki so bili stari 110 let ali več. (Dalje na 4. strani)

Vsak po svoje

Čez par dni bomo slovesno obhajali tretjo obletnico solidno zmrznjenega denarja v raznih bankah.

Tisti, katere jezijo izdatki za božična darila, ki so jih v smislu tradicije morali nabaviti svojim ženam in otrokom, naj pomislijo, kakšen revež je ob takih prilikah arabski kralj Ibn Saud, ki ima 105 žena.

Nobelova mirovna nagrada v znesku \$40.000 bo letos ostala v blagajni. Odbor Nobelove ustanove ni mogel na vsem svetu najti za \$40.000 miru.

Angleški in francoski diplomati so ponudili Mussoliniju približno dve tretjini Etiopije. Zdi se, da so nekateri evropski državniki tako radodarni s tujim ozemljem, kakor so bili mnogi ameriški bankirji radodarni z denarjem vložnikov napram sebi in svojim prijateljem.

Ameriški korespondent Westbrook Pegler je nedavno pribil žalostno resnico, da se v legislaturah raznih ameriških držav izvrši mnogo umazanega barantanja, podkupovanja in grafta. K temu pa je dostavil, da so ameriški grafterji še pravi angelčki napram meštarjem, ki pod krinko dostojnih diplomatov vodijo kravje kupčije v palači Lige narodov v Genevi.

Vrtoglava ameriška naglica se vedno bolj obsoja in to po vsej pravici. Vse drvi za žive in mrtve. Samo prosperiteta za vogalom še vedno jezdi na polžu.

Nekateri evropski narodi hočejo imeti mir in civilizacijo za vsako ceno. Magari, če bi bilo treba v to svrhu pobiti vse ljudi v Evropi in Afriki.

Republikanska narodna konvencija se bo vršila junija prihodnjega leta v Clevelandu, Ohio. Z našega lokalnega stališča je to zelo razveseljivo, ker pri tisti priliki bodo "big shots" iz vse dežele nekaj prispevali k našemu nakupnemu davku.

General Graziano, poveljnik italijanske armade na južni etiopski fronti, se pritožuje, da se Etiopci nečejo bojevati. Kar mož v resnici misli, je le dejstvo, da se Etiopci nečejo bojevati tako kakor bi Italijani želeli.

V Rusiji so končno vpeljali sistem plačevanja vseh vrst delavcev po zmoglostih. Ako bo v Ameriki kedaj vpeljan tak sistem, bo mnogo političarjev od gladi pomrlo.

Prijatelj Cahej misli, da bo poteklo še mnogo makaronov, predno bo Mussolini v Etiopiji dobil vse tisto, kar so mu obljubili francoski in angleški državniki.

Praktikarji, ki so postavili pasje dneve v julij in avgust, ko je največ sonca in gorkote, so napravili veliko napako. Pravi pasji dnevi so, vsaj pri nas v Clevelandu, zdaj v decembru, ko ne vidimo sonca cele tedne skupaj, pa gazimo v snegu, dežju, sodri in megli kakor Cankarjeve podobe iz sanj. Če (Dalje na 4. strani)

[illegible]

DOPISI

(Nadaljevanje z 2. strani)

Chisholm, Minn.

Letno ali glavna seja društva št. 30 JSKJ, je bila precej dobro obiskana. Pri tako velikem številu kot je naše, bi moralo biti na vsako sejo toliko članov, kakor jih je bilo na letni. Samo pomislimo, da na enajstih seah člani niso plačali svojega udela, kar je bilo plačano. Drugo je bilo plačano za domo tajnika, namreč več kot 17,000, in to manj ko v enem.

Vse tiste člane, ki pošiljajo pisma po otrocih, opozarjam, da naj ne pozabijo poslati tudi plačilne knjižice. Lahko bi se pripetilo, da bi o nekdanjem izgubil in bi si ne mogel tega doma povedati, član pa bi bil brez lastne krivde suspendiran. Potrdilo v knjižici, da dokazuje, da je bil asmesment plačan. Prosim tudi člane, da ne čakajo s plačili asmesmentov do 30. ali 31. v mesecu ali celo do 1. ali 5. v prihodnjem mesecu. Asmesment mora doseči glavnega blagajnika pred zadnjim dnem v mesecu. Zadnji dan za plačanje asmesmentov je 25. v mesecu.

Za leto 1936 je bil izvoljen sledeči odbor: Anton Hren, predsednik; John Perush, podpredsednik; Joseph Bovitz, tajnik; F. Udovich, zapisnikar; Joseph Lani, Joseph Plese in Frank Tekautz, nadzorniki; John Kovach, vratar.

Pri mestnih volitvah so bili izvoljeni sledeči rojaki: Rudolph Stukel, župan; Joseph Pluth in Joseph Arko, aldermani; 2. ward: Jacob Gerzin, posebni sodnik; John Latkovich, alderman; 3. ward: K temu naj še omenim, da je John Stukel tukaj rojen Slovenec, John Latkovich pa Hrvat.

K sklepu pozdravljam vse članice JSKJ in jim želim uspešno leto 1936.

Joseph Bovitz, tajnik društva št. 30 JSKJ.

Diamondville, Wyo.

V našem glasilu Novi Dobi se pojavljajo razprave o pravilih, namreč o izboljšanju istih. Največ se to doslej vrši na sejah federacij v raznih državah. To je lepo in koristno, da se splošno želi zboljšati pravila in za našo bodočo konvencijo, ki se bo vršila v Clevelandu, Ohio.

Toda, bratje in sestre, pomni- da nikdar še nobena konvencija JSKJ ali katerekoli druge podobne organizacije ni ustrezala vsemu članstvu. Tako sem tudi prihodnja konvencija JSKJ ne bo mogla tega.

Pomniti moramo, da 14. redna konvencija, ki se je vršila leta 1932 v Indianapolisu, se je vršila ob času najhujše depresije in ob času, ko sta bila odškodninski in bolniški sklad skoraj izpraznena. Bila je zelo težka zadeva, kako urediti, da bo mogla izhajati brez zvišanih asmesmentov. Večina delegatov na tej konvenciji je imela naša pravila in odškodninski sklad, da močno nasprotovati vsakemu zvišanju asmesmentov v katerikoli sklad. Tako sta bili odprti vsi dve poti: zvišati asmesment v odškodninski sklad, ali pa vzeti, kar imamo danes.

Če bi imeli glavni uradniki delegati, ampak članstvo samo, ki je bilo proti vsakemu zvišanju asmesmentov. Veliko so se sicer krivili, da bi bili plačani, ampak tisti člani, ki agitirajo za zvišanje asmesmentov, so tudi ti, ki so bili plačani.

Res pa je, da točka 507 na strani 84 naših pravil in točka 52, nista, kar bi morali biti, da bosta v korist članstva. Da ne odgovarjata, ampak koristim članstva, vedo, da ne morejo biti plačani. Toda ne pripenjajmo "pušelj" za ti točki samo glavnim od-

bornikom in delegatom 14. konvencije. Veliko je krivo tudi anstvo, ki je dostikrat zamlajalo na obe očesi, ko je bil član prijatelj na bolniški listi. Zato nas zdaj človek žuli.

To sem napisal, ker je po mojem prepričanju resnično. Seveda ne mislim s tem nikogar žaliti. Glede izboljšanja pravil nameravam nekaj napisati še enkrat v bodočnosti, ker časa do konvencije je še dosti. Članstvu JSKJ pa priporočam, da kadar bo razpravljalo o pravilih na društvenih sejah, naj dela in razpravlja stvarno, naj upošteva enotnost sklada od obeh strani, in kar je mogoče ali nemogoče izvesti. Na ta način lahko upamo, da bodo bodoča pravila boljša od sedanjih. Vsem članom pa tudi še tako izboljšana pravila ne bodo ustregla, pa če bi jih sestavljalo in o njih glasovalo vseh 13 ali 14 tisoč članov J. S. K. Jednote.

K zaključku želim srečno in zadovoljivo novo leto vsem glavnim članom in vsemu članstvu. Jednoti pa mnogo napredka v članstvu in financah v letu 1936.

Anton Tratnik, član društva št. 28 JSKJ.

Chisholm, Minn.

Sezona piknikov in poletnih veselje v prosti naravi je za nami in približilo se je nam dolgi zimski večeri. Zato imamo zdaj priložnost oziroma več priložnosti za pisanje koristnih dopisov ali za čitanje istih. Zato sem se tudi jaz namenil napisati dopis, ki naj bi odgovarjal koristim članstva JSKJ. Ker bo naša Jednota imela v letu 1936 svojo redno konvencijo in ker sem čital v glasilu, da bo ohajska federacija zborovala prihodnji mesec, sem se tudi jaz namenil napisati nekaj priporočil.

Tukaj na Chisholmu imamo nekaj odbor, ki se zavzema za izboljšanje pravil, toda od zadnjega časa, ko se je vršila federacijska seja na Gilbertu, ni več tako aktiven, ne vem, kaj je temu vzrok. Kakor sodim iz poročil, niso imeli posebnega uspeha, ker so na pojasnila glavnega tajnika naše Jednote šli v nekaterih točkah predaleč, namreč, da ne soglašajo z državnimi postavami. Nič zato, samo naprej. S tem bomo pokazali, da se zavzemamo za izboljšanje pravil in za pravice našega članstva. Ako katere točka ne soglašajo z državnimi zakoni, ni s tem rečeno, da vse ne soglašajo in da so vse druge obojene v koš. Jaz mislim, da bo naš sobrat Laurich tako dober, da bo priskočil na pomoč v taki zadevi. On je pravni svetovalec naše Jednote in to spada v njegovo področje.

Pazno sem prečital zapisnik seje ohajske federacije, ki je zborovala 24. novembra. Razmotrivali so predložena pravila minnesotske federacije in, kakor razvidim, se je razmotrivalo tudi o točki 306. Tudi jaz imam nekaj glade te točke, ker se meni zdi precej pomembna, ne samo zame, ampak še za nekaj članov našega društva. Tudi jaz sem proti temu, da bi se zvišale vsote operacijskih odškodnin, sem pa zato, da se operacijske odškodnine razširijo na operacije, katere niso navedene v sedanjih pomanjkljivih pravilih, namreč pomenljive operacije. Res pri tem nastane vprašanje glede obstanka tega sklada, brez naklade. Tudi temu smo kos, ako dobro premislimo in pazno prečitaemo konvencijni zapisnik, ki je bil priobčen v glasilu po konvenciji. 1. Ako znižamo ogromne stroške, katere ima naša Jednota ob času konvencij in revizij glavnega odbora in več takih reči, kar stoji v zapisniku. 2. Take udobnosti, kakršne deli naša Jednota bodisi delegatom ali članom glavnega odbora. Kaj je treba nekatere glavne odborne stroške, katere imajo vsi člani, ki agitirajo za zvišanje stroškov, kar sem čital v glasilu, to je po mojem mnenju razsipnost. Jaz mislim, da je

več kot dovolj prosta vožnja v navadnih vozovih. Saj smo skoraj vsi brez izjeme bili navadni delavci. Ni treba gledati na uradnike Zedinjenih držav. Ako ne upoštevamo, lahko prihranimo lepo vsoto. Samo premislimo malo stroškovni sklad. Po 25 centov na mesec od vsakega člana, ko tako presega tri druge sklade, in potem še prenos iz bolniškega, odškodninskega in poškodninskega sklada 2%, glej točko 294. Tako sem prav gotovo, da večina našega članstva, ako pazno ne čita glasila, ne ve, kako velik je prav za prav stroškovni sklad. In kljub ogromnim stroškom, kakor sem pred kratkim čital v glasilu, dobro obstoji. Zatorej je moje priporočilo, da bi se ta sklad nekoliko znižal in naj bi se zvišal odškodninski in poškodninski sklad. In potem, jaz mislim, da se lahko razširi operacijska odškodnina tudi na druge pomembne operacije, katere niso sedaj v pravih in katere so upoštevane vredne. Po mojem mnenju to ni proti državnim zakonem.

Vsak zdravnik in vsak trezno misleči član mora vedeti, da so bile pred leti in so še sedaj bolezni, ki se ne morejo ozdraviti z zdravili. In člani s takimi boleznimi so bili prepuščeni usodi, namreč dolgotrajni bolezni in potem smrti. V takih slučajih je prizadeta organizacija trpela občutno na članstvu in na premoženju. Danes je pa zdravniška veča tako napredovala, da more v gotovih slučajih potom operacij preprečiti smrt ali skrajšati bolezen. Zato jaz priporočam stvar, katere je v korist članstvu in Jednoti. Zato opominjam sobrate sosednih društev, da sedaj je čas za razmotrivanje o tej stvari. S tem bomo tudi dosti pripomogli posameznim odborom in federacijam, ki se zavzemajo zato, da se naša pravila kar najbolj mogoče izboljšajo.

S tem bomo tudi skrajšali čas prihodnje konvencije in zmanjšali stroške za isto. Konvencija se po navadi zavleče zaradi ogromnega dela in konci tega se spet lahko pripeti slučaj, kakor na zadnji konvenciji. Pojav se kakšen član, bodisi glavni odbornik ali posamezni član zbornice in predloži provizorična pravila s pripombo: "Tukaj so pravila, ki so povzeta in po moji najboljši možnosti izpolnjena iz pravil drugih organizacij." Vsaj tako se je glasilo poročilo naših delegatov. In delegacija jih je sprejela v nagladi. Po mojem mnenju to ni bratsko.

Večkrat sem čital v našem glasilu poročila od članov glavnega odbora, koliko se je prihranilo enotnosti blagajni bodisi v skladu nepopolnega izplačila bolniške podpore ali odškodnine ali kaj sličnega, v skladu nepravilnega ravnanja bolnikov, v smislu pravil. Tako se večkrat glasio sklepi glavnega porotnega odbora. In temu podobni so odgovori našega vrhovnega zdravnika. Res, vsa čast našemu celokupnemu glavnemu odboru, ker se opirajo na pravila in ker so močnejši na mestu. To je tudi dolžnost, da se varuje enotnost blagajna. To se lepo sliši od obeh strani. Ali od strani članstva je stvar drugačna. Tudi jaz sem zato, da se izpolnjujejo pravila, ako so dobra, da odgovarjajo obojestransko. Zakaj, jaz mislim, da članstvo je tisti faktor, da brez njega ni Jednote in tudi ne enotnosti blagajne. To bi se moralo upoštevati.

Najbolj pomembna stvar pa je, da kadar izbiramo zastopnike, bodisi za konvencije ali federacije ali federacijske seje, da si izberemo tiste, kateri so na mestu. Da ne bodo uklonili tistih, kadar se bodo sprejemala pravila, ali kadar pridejo na dnevni red zadeve, ki se tičejo koristi celokupnega članstva J. S. K. J. Od njih so odvisna naša pravila. Šele takrat, ko se

izboljšajo pravila in napravijo kolikor mogoče popolna, bodo ravne poti in dobri pogoji za pridobivanje novih članov v odrasli in mladinski oddelek; od teh je odvisna bodočnost naše Jednote.

Da se ne bo kakšna oseba čutila užaljeno zaradi mojega dopisa, pripomnim, da je to izključeno. Pri srečanju mi samo orisi našega članstva in napredek J. S. K. Jednote. Kot dolgoletni član in zapisnikar društva št. 30 JSKJ v Chisholmu, Minn., si štejem v dolžnost, da priporočam koristne stvari. — Z bratskim pozdravom,

Frank Udovich.

Leadville, Colo.

Članom društva sv. Jurija, št. 111 JSKJ, naznanjam, da je bil za leto 1936 izvoljen stari odbor, namreč: Anton Vidrih, 505 Elm St., predsednik; Mark Russ, 522 Elm St., tajnik; Charles Jakopich, 422 Elm St., blagajnik. Društveni zdravnik je dr. Frank L. McDonald. — Srečno in veselo novo leto želimo vsemu članstvu J. S. K. Jednote!

Mark Russ, tajnik društva št. 111 JSKJ.

Claridge, Pa.

List za listom pada. Tako je tudi naše društvo sv. Mihaela, št. 40 JSKJ, izgubilo dobrega člana in dolgoletnega blagajnika Antona Jerina. Preminil je na večer 21. decembra v bolnišnici v Greensburgu, po kratki in mučni bolezni, in ko so mu morali odrezati desno nogo. Polkojni Anton Jerina je bil postojnik in trgovec z mešanim blagom in kot tak poznan ne le v Claridgu, ampak tudi po bližnji in daljni okolici. Zapuščena žalujoča soproga in odrasle družino. Ob času smrti je bil star 61 let. Naj bo pokojnemu rojaku in sobratu ohranjen blag spomin, žalujočim ostalim pa naj bo izraženo iskro sožalje. — Za društvo št. 40 JSKJ.

Anton Kosoglav, tajnik.

Detroit, Mich.

Rojaki v Detroitu in okolici so vabljeni na dve veliki veselici, katerih ena se bo vršila na starega leta večer, to je 31. decembra, druga pa na novoletni dan ali 1. januarja, z igro "Milinar in njegova hči". Obe prireditvi se bosta vršili v Slovenskem domu na 437 Livernois. Oba večera bo igrala fina godba v gornji in spodnji dvorani. Veselica na starega leta večer se bo pričela ob osmi uri, na novoletni dan pa se bo pričela igra ob treh popoldne, po igri pa bo ples in prosta zabava. Seveda bodo posnetikom prireditve na razpolago raznovrstna okrepčila. Zato jamči odbor Ženski gospodinjinski klub in odbor S. D. D. Torej ne pozabite teh dveh naših prireditvev na Silvestrov večer in na novoletni dan!

Mary Anžiček.

Indianapolis, Ind.

Nekaj zahrbtnih sovražnikov tujakšnega Slovenskega narodnega doma je bil nedavno izposloval "warrant" proti istemu, ter smo imeli precej sitnosti in stroškov, da smo zadevo povoljno rešili. Upam, da dotični sovražnik S. N. Doma ni Slovenec niti Jugoslovane, četudi morda živi v naši naselbini. Polagoma se bo že pronašalo kdo je, da se bomo vedeli kako ravnati.

Po dobljeni bitki smo bili seveda veseli in smo sklenili, da bomo na Silvestrov večer priredili tako prijetno zabavo, da bo vsak zadovoljen, ki se je bo udeležil. Vstopnina bo samo 25 centov za osebo, poleg tega pa bo nekdo, ki bo posebno srečen, dobil lepega janjca ali koštruna. Za plesateljine bo igrala Turk-Mervarjeva godba.

Pripravljeni je tudi veselje za otroke, ki bodo prišli na prireditve s svojimi starši. Potavljani bodo v dve vrsti v dvorani in med njimi bo korakal Miklavž, z dolgo, belo brado in

polnim košem daril, ter bo delil dobroto na obe strani. Potem pride parkelj z metlo, da pomete staro leto, nakar si bomo vsi voščili srečno in veselo novo leto. Program bo tako lep in zanimiv, da ga ne bi smel zamuditi noben tukajšen Slovenec ali Jugoslovane. Torej, na veselo svidenje na Silvestrov večer v S. N. Domu!

Frank Jonta.

Rock Springs, Wyo.

Slovenski dom v Rock Springsu, skupna lastnina slovenskih društev v tem mestu, priredi svojo letno veselico na Silvestrov večer, to je 31. decembra. Vsi Slovenci in Slovenke tega mesta in okolice so vabljeni, da posetijo to prireditve. Kdor bo srečen bo lahko dobil električno uro-budilko (lep dar za skrbne ženice), ali pa krasno izdelano posteljno pogrinjalo (nekaj za lenobne možake). Dovolj raznovrstne zabave bo za vse. Torej, na svileni na starega leta večer v Slovenskem domu! — Za Slovenski dom v Rock Springsu: Louis Tauchar, tajnik.

Biwabik, Minn.

Za Jugoslovansko uro na radio postaji WMFG v Hibbingu, Minnesota.

V Novi Dobi, št. 49, od srede 11. decembra čital sem dopis od brata Franka Tekautza v pogledu tega namena.

Zato naj bo tudi meni dovoljeno, da rečem svoje mišljenje o tem podvzetju. Od moje strani naj bo rečeno, da bi to bilo velike koristi in velikega ugleda sploh za celi jugoslovanski narod, za Slovence, Hrvate in Srbe, a posebno tudi na čast vsem trgovcem, kateri bi dali oglaševati svoje trgovine na jugoslovanski uri na radio postaji WMFG, Hibbing, Minn.

Kar se tiče načrta za prispevke v to svrhu, se pa moje mišljenje malo razlikuje od mišljenja brata Tekautza. On pravi, da bi vsaki trgovec plačal 3 dolarje mesečno za oglaševanje. To po mojem mnenju ne bi bilo pravilno s tega razloga: Večje trgovine bodo sigurno imele tudi večje oglase in nekatere bodo oglaševale posebne predmete za posebne razprodaje (special articles for special sales). Zato jaz mislim, da bi se cena računala po besedah; naprimer, ako bi trgovec imel 50 besed v svojem oglasu, bi plačal za to 10 centov od besede, to pomeni \$5.00 na mesec, a drugi, kateri ima malo trgovino, bi rabil ne več kot 25 besed, za en oglas, bi plačal \$2.50 na mesec.

Jaz sem tudi mišljenja, da bi mi lahko dobili tudi ameriške trgovce, kateri trgujejo z našim narodom, naprimer: pivovarne, velike pekarnice, prodajalnice likerjev, velike mesarne itd. To bi bilo približno moje mišljenje za prispevke. Kar se tiče za izpeljati tako podvzetje, potrebno bi bilo to-le:

1. Organizirati Jugoslovanski radio klub s sedežem v Chisholmu ali Hibbingu, tako, da bi ta glavni odbor bil blizu radio postaje; to bi bil glavni odbor kluba.

2. Posamezni odbori za vsako mesto na Iron Range-u, po 3 osebe, katerim bi bila naloga da dobivajo oglase.

3. Izbrati enega dobrega oglaševalca, kateri govori dobro angleško, slovensko, in hrvaško-srbski.

4. Da se udovolji vsem, potrebno bi bilo, da imamo na razpolago dva tamburaška zbor, za Hrvate in Srbe, ter dva orkestra za Slovence. Ti bi bili glavni igralci in izvajatelji programa, in to za vsako nedeljo. Eden od tega orkestra ali tamburaškega zbora, a dovolilo bi se tudi drugim posameznikom, da pokažejo kaj znajo. Razume se, da bi se vsem nekaj plačalo, ter bi s tem tudi pripomogli, da bi se laglje obdržalo or-

kestre in tamburaše. Vsi znamo, da ako orkester ali tamburaški zbor nima nobenega za služka, tudi ne more obstojati, ker tudi oni imajo svoje stroške.

Zdaj so na vrsti naši trgovci, da se oni oglasijo, da čujemo njihovo mnenje, ker oni bodo glavni steber in glavna podpora temu hvalevrednemu podvzetju. Jaz sem svoje povedal, drugi naj pove svoje, pa "Tko zna bolje, rodilo mu polje."

Ivan Kure,

član društva št. 85 JSKJ.

RAZNO IZ AMERIKE IN INOZEMSTVA

(Nadaljevanje s 1. strani)

Jal tri mesece. Družba je pristala v zahteve delavcev, da vzame na delo vse prejšnje delavce, da jim garantira starostno prednost in da se bo kolektivno pogajala z zastopniki organiziranih delavcev. Določitev plač, delovnih ur in drugih delavskih pogojev bo delo bodočih pogajanj. Organizirani delavci so z veliko večino odlašovali za končanje stavke.

VELIKA NESREČA se je pripetila dne 22. decembra v Hope-wellu, Virginia. Avtobus Greyhound linije, v katerem je bilo poleg voznika 13 potnikov, je zavozil z mosta naravnost v reko Appomattox. Potniki in voznik so utonili in bus so spravili na površje šele čez več ur. Ob priliki vožnje je bil most odprt za plovbo parnikov po rekli, pot na most pa zagrajena z leseno pregrado. Bus se je zagagal skozi pregrado naravnost v ledenomrzlo reko.

V AVTOMOBILSKIH nesrečah je bilo zadnje soboto in nedeljo v vseh Zedinjenih državah ubitih 142 oseb.

ZA DALJSI ČAS je odpotoval v Anglijo Charles A. Lindbergh s soprogo in sinom. Kakor znano, mu je bil prvi sin Charles ugrabljen. Zadnje čase je dobival grozilna pisma in se je bal, da mu zločinci ugrabijo tudi drugega sina Jona, ki je zdaj tri leta star. V sled tega se je odločil, da se z družino umakne v Anglijo. Njegovo odpotovanje je ostalo tajno, dokler ni bil parnik z "begunci" na visokem morju.

OSTRA ZIMA je objela večino srednjega zapada v drugi polovici preteklega tedna in podaljšala svoj mrzli objem še v tekoči teden. V Clevelandu in okolici je padlo le nekaj malega snega, toda postalo je občutno mrzlo. Najnižja temperatura je bila 7 nad ničlo.

ČEŠKOSLOVAŠKI parlament je dne 18. decembra izvolil dosedanjega vnajjega ministra dr. Edvarda Beneša za predsednika republike. Kakor je bilo že poročano, je predsednik Masaryk z ozirom na svojo visoko starost resigniral dne 14. decembra. Njegov naslednik je zdaj popularni in izredno zmorni dr. Edvard Beneš.

PREDSEDNIK srednjeameriške republike Venezuele, Juan Vicente Gomez je po daljši bolezni dne 17. decembra umrl. Star je bil 78 let. Od leta 1908 ko je prvi prevzel predsedništvo, je bil pravi vladar Venezuele, tudi v letih, ko ni bil na predsedniškem stolu. Za predsednika je bil izvoljen petkrat. Za njegovo začasnega naslednika je bil imenovan vojni minister general E. Lopez Contre-ras.

VOJNA V ETIOPIJI se nadaljuje in Italijani so zadnje čase doživeli več porazov. V nekaterih spopadih pa so se Etiopci morali umakniti z občutnimi izgubami. Vse kaže, da do kake večje ali odločilne bit-

ke med italijanskimi in etiopijskimi četami ne bo prišlo pred začetkom deževne sezone, ki bo onemogočila vse večje vojne operacije.

Mirovno ponudbo, katero sta skovala angleški vnajni minister sir Samuel Hoare in francoski premir Laval, s katero sta ponudila Italiji dve tretjini Etiopije, je Liga narodov zavrgla. Ruski zastopnik Vladimir Potemkin je izjavil, da Rusija ne bo nikdar odobrila take delitve etiopijskega ozemlja; z njim so se strinjali zastopniki vseh manjših držav. Pa tudi javno mnenje v Franciji in Angliji je bilo odločno nasprotno Hoare-Lavalovemu načrtu. Opozicija v angleškem parlamentu je bila toliko, da je Hoare resigniral kot vnajni minister.

Na mesto odstopivšega Hoareja je bil za zunanjega ministra imenovan Anthony Eden, mlad in zelo sposoben državnik, ki se je ves čas zavzemal za ekonomske sankcije napram Italiji, in je meseca junija obiskal Mussolinija v Rimu, kjer mu je povedal, kaj Anglija misli o njegovem početju v Etiopiji. Italijani smatraja Edena za svojega največjega sovražnika v Angliji in splošno pričakujejo, da bo Anglija posled odločnejše in ostreje nastopala proti Italiji.

Anglija je vprašala Francijo in države na Balkanu in ob Sredozemskem morju, da-li bodo z njo v slučaju italijanskega napada v Sredozemskem morju, in je od večine istih dobila polvoljne odgovore. Tudi odgovor od Jugoslavije je bil ugoden.

Dalje se poroča, da je Anglija sklenila mehanizirati svojo armado in posebno konjenico nadomestiti z avtomobili.

Vse kaže, da je vojna nevarnost v Evropi spet zelo blizu.

ODMEVI IZ RODNIH KRAJEV

Praznik gradiščanskih Hrvatov. Pred stoletjem menda svetu še neznani, živijo gradiščanski Hrvati svoje življenje. Pri zadnjem ljudskem štetju v Avstriji so jih našli menda okoli 50,000. Mladina rada goji hrvaško narodno pesem in v samobitnem kulturnem življenju so morda že celo nadkrilili koroške Slovence. Njihova prosvetna zveza izdaja vsako leto več knjig. Velika dobrota gradiščanskih Hrvatov so pač njihove ljudske šole. V deželnem zboru imajo svoje zastopnike, sami upravljajo nad 30 občin in njih vodja dr. Lovko Karel je član državnega sveta. Dne 9. oktobra so gradiščanski Hrvati odkrili spomenik svojemu pevcu in učitelju Miloradiću, ki je med njimi 50 let župnikoval ter zapel narodno himno gradiščanskih Hrvatov "Otac mi je Hrvat." Glasilo "Hrvatske Novine" so ta dan izšle v slavnostni izdaji.

Jugoslovanski slikar je naslikal abesinski državni grb. V Boki Kotorski preživelja svoja stara leta slikar Anastazij Bocarić, ki je v svoji mladosti mnogo potoval po Orientu in si pridobil kot umetnik velik sloves tudi v Carigradu. Tam se je leta 1904 seznanil z odposlanci abesinskega cesarja Menelika, ki so obiskali turškega sultana. Vodjo abesinske delegacije generala Mašaša je slikar Bocarić portretiral in abesinski general, ki mu je bila slika zelo všeč, je slikarju predlagal, naj bi izvršil osnutke za abesinski državni grb. Osnutki so bili abesinskim odposlancem všeč, zadovoljni so bili tudi z računom in po Bocarićevih kicah so bili izdelani abesinski grb, carjev pečat in tudi serija abesinskih znamk. Slikar je dobil visoko abesinsko odlikovanje, nima pa še do danes poravnane računa. Ko je cesar Menelik umrl, so bile vse terjatve brezuspešne.

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLISKE JEDNOTE

Lastnina Jugoslovanske Katoliške Jednote

IZHAJA VSAKO SREDO

Cene oglasov po dogovoru.

Naročnina za člane 72c letno; za nečlane \$1.50; za inozemstvo \$2.

OFFICIAL ORGAN

of the

SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn.

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members \$7.2 per year; nonmembers \$1.50

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

VOL. XI, 83 NO. 51

Ob koncu leta

V nekaj dneh bomo zaključili koledarsko leto 1935 in bomo začeli pisati novo letnico. Drugih velikih izpremeh in posebnosti vsaj v začetku, to je ob prehodu iz enega leta v drugega, ne bo opaziti. Naš družabni sistem pa zahteva, da na nekak način beležimo datume in pretekli čas, zato se to vrši po dnevih, tednih, mesecih in letih. Leto predstavlja čas, ki ga naš planet potrebuje za svojo pot okoli sonca. Naše leto se končuje in prehaja v novo leto prilično ob času, ko za nas, ki bivamo na severni zemeljski polobli, sonce doseže najnižjo točko na nebu. Kmalu po novem letu se bodo začeli dnevi daljšati in polagoma pa gotovo se bomo bližali pomladi. Na južni zemeljski polobli pa je ravno obratno. Tam imajo zdaj najdaljše dneve in 21. marca bo zanje začetek jeseni, ko bo za nas začetek pomladi.

Ob koncu leta imamo navado, da kolikor toliko premo-trimo važnejše dogodke leta, ki je za nami. V praktične svrhe ima to le toliko pomena, kolikor se iz uspehov ali ne-uspehov preteklega leta naučimo za prihodnost. Preteklosti ni več, naša je sedanjost in z njo upanje, da bo naše tudi nekaj bodočnosti.

Splošni svetovni položaj v preteklem letu ni bil dosti boljši kakor v letu prej. Ponekod so bile razmere še slabše. Iz svetovne depresije se le počasi izkopavamo. Nezaupanje med narodi je prav tako veliko ali še večje kakor je bilo pred letom. To se najbolj jasno zrcali iz vedno večjega oboroževanja. Pred nekaj meseci je bila končana dolgotrajna vojna med južno-ameriškim republikama Bolivijo in Paragvayem in kmalu nato se je vnela vojna med Italijo in Etiopijo. Japonci nadaljujejo z razkosavanjem Kitajske in nevarnost evropske vojne je še vedno zelo vidno v zraku.

Naša republika živi v miru in priličnem prijateljstvu z vsemi državami in za enkrat ni znakov, da bi se v doglednem času mogla zaplesti v vojno. Za to smo lahko usodi hvaležni, kajti pravijo, da tudi najslabši mir je boljši od najboljše vojne. Velikih epidemij, velikih vremenskih katastrof in velikih delavskih nemirov v tem letu nismo imeli. Seveda, v manjšem obsegu pa so se omenjene nesreče pojavljale v raznih krajih dežele. O splošnem gospodarskem položaju dežele se trdi, da je boljši kot pred letom. Brezposelnost je še vedno velika in o pravi prosperiteti še ne more biti govora. Vendar, kakor je vlada doslej z raznimi odposilnimi akcijami preprečila veliko pomanjkanje in stradanje ljudskih množic, tako bo morala to na en ali drugi način izvajati še za dogledno bodočnost. Ameriški narod mnogo potrpi, toda ne vsega, in tega se postavljajo zbornice in eks-kutivni uradniki te dežele zavedajo. Zato smemo upati, da bodo hude preizkušnje, skozi katere se bije dežela zadnja leta, dovedle do boljšega sistema, ki bo zagotovil ljudstvu večje blagostanje.

Naša J. S. K. Jednota more leto 1935 zapisati med prilično dobra leta. Vsi jednotlivni skladi, z izjemo onemoglost-nega, za katerega je bila potrebna mala naklada, se dobro držijo. Investicije so z malimi izjemami dobre. Solvent-nost organizacije narašča. V organizaciji ni bilo nikakih večjih sporov in neprilic.

Poleg tega je J. S. K. Jednota v letu 1935 prav razve-seljivo napredovala pri številu članstva. Kampanja za pridobivanje novega članstva v mladinski oddelek, ki se je vršila v prvi polovici tega leta, nam je prinesla dva lepa rezul-tata. Prvi rezultat je, da nam je kampanja prinesla nad 1.600 novih članov v mladinski oddelek, za dobro mero pa še prav čedno število članov odraslemlu oddeleku. Ta zadnje imenovani prirastek je bil prav nepričakovan, zato je toliko bolj razveseljav. Drugi rezultat pa je v tem, da se je odraslo članstvo začelo bolj zanimati za naš mladinski oddelek in mu posvečati večjo pozornost. Temu je dokaz dejstvo, da krajevna društva tu in tam organizirajo seje ter razne pri-reditve in zabave za članstvo svojih mladinskih oddelkov. Ta novost bo gotovo imela zelo dober vpliv za rast organi-zacije, ker bo mlade člane v veliko večjem številu vodila v odrasli oddelek, kakor se je to vršilo v preteklosti.

Koliko novih članov v oba oddelka smo v letošnjem letu pridobili, za enkrat še ni znano. Gotovo pa je, da bo to število prav častno. V splošnem vzeto je bilo članstvo JSKJ v letošnjem letu nenavadno aktivno in zasluži javno prizna-nje. In najlepše novoletno voščilo za Jednoto bo, če sklene-mo to aktivnost prenesti tudi v bodoče leto in jo še povečati.

Končno naj bo še uredniku-upravniku dovoljeno izra-ziti priznanje in zahvalo za bratsko sodelovanje in prijazno naklonjenost, katere je bil v letu 1935 deležen od strani glavnih in porotnih odbornikov, od uradnikov in uradnic krajevnih društev in od članstva v splošnem. Ako bomo v bodočem letu tako bratsko sodelovali kakor dosedaj, sme-mo gojiti najlepše nade za nadaljni razmah pravega bratstva in za napredek J. S. K. Jednote.

IZ GLAVNEGA URADA J. S. K. J.

POZOR DRUŠTVENI TAJNIKI!

Koledarji za leto 1936 so bili razposilani na vsa društva. Ta-ko nam je sporočila družba, kjer smo koledarje naročili. Kole-darjev smo letos naročili samo 10.000 in poslanih je bilo na dru-štva ravno toliko kot lansko leto. Lani smo jih razposilali toliko, kot so jih društva sama naročila, in letos smo upoštevali isto število. Na razpolago jih imamo še kakih 500 in, če jih bo ka-kemu društvu zmanjkalo, tedaj naj se nam to sporoči, da jih pošljemo, dokler jih je še kaj v zalogi. Od nekaterih društev smo bili obveščeni, da so morala plačati ekspresnino od kole-darjev in želijo vedeti, če jim bo Jednota stroške povrnila. Da, Jednota bo te stroške povrnila, kakor hitro nam društvo sporoči, koliko je plačalo za ekspres. Stroške bomo vrnili v obliki poš-tnih znamk, kar bo bolj enostavno in praktično kot če bi poslali ček.

Pri tej priliki tudi vljudno prosim, da se nam pošlje asse-ment za ta mesec vsaj do 31. decembra, ker bomo po novem letu, kot običajno, silno zaposleni z zaključkom knjig in računov in ker se bo letna seja glavnega odbora vršila en teden prej kot na-vadno. Šestmesečno poročilo naj pa tajniki pošljejo šele okrog 10. januarja, da bodo zamogli vključiti tudi tiste čke, ki bodo datirani 31. decembra, a jih bodo šele par dni pozneje prejeli.

Z bratskim pozdravom,

ANTON ZBAŠNIK, glavni tajnik.

A. J. Terbovec:

Ni ga več...

Še nekaj dni in o letošnjem letu bomo rekli, da ga ni več. In tako tudi marsikaterega znanca in prijatelja, ki je bil pred letom dni še med nami, danes ni več. Dokončali so živ-ljensko nalogo, ki jim je bila namenjena, in so odšli k več-nemu počitku.

To je naravni proces, ki ga gledamo dan za dnem, pa nas kljub temu bridko zadene, ka-dar ta proces poseže v vrste ti-stih, ki so na en ali drugi na-čin posebno blizu našemu srcu.

Ko me je v jutru 19. novem-bra po telefonski žici doseglo poročilo, da je preminul moj dolgoletni prijatelj Rudolf Ple-teršek v Bridgevillu, Pa., sko-ro nisem mogel verjeti. Dva-krat sem vprašal, če je res ta-ko, upajoč, da nisem prvič prav razumel. Pa je bila trpka isti-na.

Kdo bi bil na kaj takega mi-slil! Saj je komaj eden prej imel v Novi Dobi dopis, v ka-terem je vabil na veselico pev-skega društva. Dva meseca prej smo bili vsi zdravi in veseli skupaj na pikniku na Church Hillu in nato še v njegovem go-stoljubnem domu v Bridgevillu. V pozni nočni uri je potem pri-jatelj Roglja in mene peljal z avtomobilom na železniško postajo v Pittsburgh. Močan, zdrav, komaj malo nad 50 let star, v udobnem domu in pri-do-ber vpeljani obiti bi ob strani ljubice soproge lahko živel še vrsto desetletij. Toda zahrbit-na pljučnica mu je v par dneh prekrizala vse račune.

S pokojnim Rudolfom sva se bila spoznala in postala prija-telja meseca septembra 1915 v Pittsburghu. Po tem sva se večkrat videla tu ali tam in vedno sva ostala prijatelja. On pa je tudi znal biti prijatelj v pravem in najlepšem pomenu besede. Če bi bili vsi takozva-ni prijatelji taki, kako lepo bi bilo življenje na svetu!

Za J. S. K. Jednoto je bil po-kojni Rudolf Pletershek vnet in navdušen, odkar je postal njen član; to vedo vsa društva JSKJ v zapadni Pennsylvaniji. Na 14. redni konvenciji v Indiana-polisu je bil delegat in kon-venčni podpredsednik.

Po naravi inteligenten in živ-ljensko izkušen, je bil imeniten družabnik, ki je pač vedno od-ločno zastopal svoje pešeno prepričanje in svoje nazore, to-da nikdar ni nikogar žalil, ni-kdar ni delal razdora in prepira. Vedrina njegove rodne domovi-ne zelene štajerske mu je ved-no odsevala z obraza in v vsaki prijateljski družbi je razsipal šale v prijetno počem nareču svojega rodnega kraja. Bil je dober pevec in se je udeležil val-tudi kot pevovodja. Kjer je bil Pletershek, tam je bilo pet-je, kajti naša pesem je bila del njegovega bitja.

Navada je, da se o pokojni-kih lepo govori, toda o Pleters-ku se je tako govorilo tudi, ko je bil živ. Kolikokrat se spom-nim, da smo govorili o njem, ob-diši v Illinoisu, Minnesoti, Ohio ali Pennsylvaniji, vselej mu je bilo dano priznanje: "O, Ple-teršek je fin fant!" Kratke be-sede pa mnogo štejejo pri vsa-kemu, ki jim ve pomen v pro-sti ljudski govorici. Kdo izmed nas si ne bi želel, da bi ljudje tako govorili o njem!

Med tipičnimi griči Pennsylv-anije živi več sinov in hčera našega naroda kakor v kateri-koli drugi državi naše Unije. In iz izkušenj lahko dostavim, da boljših rojakov ni nikjer. Nih-če pa ne ve in nikdar ne bo ve-del, koliko tisočev naših rojak-ov pa že spi večno spanje po idiličnih pennsylvanskih gričih. Dali so svojimi novi domovini ter-našim in drugim ustanovam te-dežele vse, kar so mogli, naka-so odšli k počitku. Bodi jim ohranjen lep in ljubeč spomin. Ker ne vemo za vse in se vsake-ga posebej ne moremo spomi-njati, spominjamo se včasih vseh!

Vsekakor pa sta tam dve go-mili, kateri večkrat obišče in bo obiskaval moj spomin. Prva je zadnji dom prijatelja Jožeta Ambrožiča v Canonsburgu, ki se je pred več kot enim deset-letjem poslovil od svojih mno-gostevnih prijateljev; druga je še sveža gomila prijatelja Rudolfa Pleterskega v Bridge-villu. Moje misli trosijo nanji cvetje prijateljske ljubezni.

Prijatelj Rudolf Pletershek je odšel v kraje, odkoder ni vr-nitve, toda lep spomin nanj se bo še mnogo let vil med penn-sylvanskimi griči kot svetla zla-ta nit. In kadarkoli bo med pennsylvanskimi griči zadone-la slovenska pesem, bo iz iste zazvenel lep spomin na pevca Pleterskega. Pesem bo njegov spomenik.

Naša pesem je najlepša, kar imamo Slovenci, naša pesem je nesmrtna, zato, dragi Rudolf, bo tudi Tvoj spomin s pesmijo lep in nesmrten!

NAPREDEK LETALSTVA

(Nadaljevanje s 1. strani)

črto;" ako zavije na levo, sliši v presledkih "črto in piko." Tako ve, da-li je "zdrsnil s ce-ste" na desno ali na levo, na-kar temu primerno naravna kr-milo. Enakomerno brnjenje v slušalnem aparatu mu pove, ke-daj je spet na pravi radio-ce-sti, ki ga vodi v ravni črti proti cilju.

PORABA KROMPIRJA

Kromir uspeva skoro po vsem svetu in tvori marsikje glavni živež prebivalstva. Celu v Ze-dinjenih državah se porabi let-no 133 funtov krompirja na ose-bo.

VSAK PO SVOJE

(Nadaljevanje s 1. strani)
se kedaj sonce pokaže za par minut, poročajo drugi dan listi to kot veliko novico.

Barva naših obrazov postaja podobna barvi ovsene slame, ki jo je tri tedne dež namakal, in, če nas bo še kedaj sonce ob-sijalo, se bomo krivili kot v kle-ti zrasla krompirjeva cima. Edino ženske se še ponašajo z rdečico na obrazih, kupljeno, seveda!

V takih razmerah in takem razpoloženju tudi naše misli ne morejo razpeti kril in sfrfo-tati v jasne višave, ampak ra-cajo v mračnih nižinah kot mu-he v močniku.

Tako včasih stojim na voga-lu, čakajoč, da mi zelena pro-metna luč pomežikne in dovoli prehod preko ceste, pa pre-mišlujem in ugibam kako daleč na pločnik bo brizgnila ama-zana pocestna kofedra izpod koles tega ali onega drvečega avtomobila. Rešitev problema mi včasih prijazno prileti na hlače ali celo v obraz.

Ko sem oni dan čital, da je bil sobrat in prijatelj Joseph Mertel v Elyju, Minnesota, iz-voljen za posebnega mestnega sodnika, sem začel premišlje-vati, kakšen pregrešek bi moral človek storiti, da bi prišel pred njegovo krvavo rihto. In, kam bi obsojenega grešnika zapri-li v moderno špekhamro nove ob-činske hiše ali v tisto ograjo pod mestom, kamor so včasih za-pirali krave, ki so zgrešile pravo kravjo pot in razgrajale po mestu.

Tako premišljevanje sicer ni posebno duhovito in milemu na-rodu koristno, pa je najboljše, ki se da v takem vremenu pri-delati na mojem zelniku.

V teh mračnih dneh se misli težko motajo in se neredko-krat skrotovičijo v nerazrešljive zanke, kakor sukanec, s ka-terim skušaš pritihi revolucijo-naren knof, ki se je od domo-vinskih hlač namenil v svobodni beli svet. Pa sem vprašal za mnenje prijatelja Čaheja, namreč, kaj on misli kakšen pregrešek bi bil ravno pravi, da bi me pripeljal pred sodni stol prijatelja Mertela.

"Poskusi kaj malega ukrasti, ko prideš na Ely," mi je sveto-val. "Na primer poljub s kakš-nimi prav majkenimi usten!" "Grdaviš, nemarni!" sem se navidezno razhudil. "Pri tvo-jih letih bi bil pač lahko malo bolj pameten!" Na tihem pa sem si mislil, da ideja morda končno vendar ni tako slaba.

Po praznikih je vse bankrot-no, proti koncu leta gre, pa vse-ga zmanjkuje, tudi idej. Pet-desetkrat napolniti kolono tudi ni igrata. Če proti koncu zrnja zmanjkuje, se mora pač pora-biti nekaj plev, da se napolni žakelj—hočem reči—kolona.

Obupati seveda še ne mislim; še dolgo ne. Na vrata trka no-vo leto, vse mlado, lepo, nedol-žno in polno življenja. Sonce je spet obrnilo proti nam svoje zlato obličje in se nam je začelo bližati. In po zlati sončni poti bo čez par mesecev privi-skala pomlad. Takrat, prijate-lji, bo pozabljena vsa zimska mračnost in betežnost, blede misli bodo izginile kot hude sa-nje ob zori majskega jutra, v petje krilatec bo po mešal rde-čelični smeh brezmejnega opti-mizma in jasne ideje se bodo vspale iz vsemirja kot čreš-njevo cvetje. V upanju in pričakovanju tega se zdaj za letos poslavljam od vas z iskrenim voščilom: srečno novo leto!

A. J. T.

IZ JUGOSLAVIJE

(Nadaljevanje s 1. strani)

bili stari 110 do 114 let, 40 jih je bilo v starosti 115 do 119 let in preko 120 let celo 62. Koli-ko nad 100 let starih ljudi je bi-lo v Sloveniji, statistika ne pove.

Jugoslovanska Katoliška Jednota v Ameriki

ELY, MINNESOTA

GLAVNI ODBOR

a) Izvrševalni odsek:

Prvi podpredsednik: PAUL BARTEL, 225 N. Lewis Ave., Waukegan, Ill.
Drugi podpredsednik: LOUIS M. KOLAR, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.
Tajnik: ANTON ZBAŠNIK, Ely, Minn.
Pomočni tajnik: LOUIS J. KOMPARE, Ely, Minn.
Blaginik: LOUIS CHAMPA, Ely, Minn.
Vrhovni zdravnik: DR. F. J. ARCH, 618 Chestnut St., Pittsburgh, Pa.
Urednik-upravnik glasila: ANTON J. TERBOVEC, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

b) Nadzorni odsek:

Prvi podpredsednik: JOHN KUMSE, 1735 E. 33rd St., Lorain, Ohio.
2. nadzornik: JANKO N. ROGELJ, 6401 Superior Ave., Cleveland, O.
3. nadzornik: JOHN BALKOVEC, 5400 Butler St., Pittsburgh, Pa.
4. nadzornik: FRANK E. VRANICHAR, 1912 N. Center St., Joliet, Ill.
5. nadzornik: JOSEPH MANTEL, Ely, Minn.

GLAVNI POROTNI ODBOR:

Predsednik: ANTON OKOLISH, 1078 Liberty Ave., Barberton, O.
1. porotnik: JOHN SCHUTTE, 4751 Baldwin Ct., Denver, Colo.
2. porotnik: VALENTIN GREBEK, 70 Union Ave., Brooklyn, N. Y.
3. porotnica: ROSE SVETICH, Ely, Minn.
4. porotnik: JOHN ZIGMAN, Box 221, Strabane, Pa.

Jednotno uradno glasillo:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

ZDRAVEVALNI ODBOR:

Tajnik: JANKO N. ROGELJ, 6401 Superior Ave., Cleveland, Ohio.
1. odbornik: FRANK E. VRANICHAR, 1912 N. Center St., Joliet, Ill.
2. odbornik: MATT ANZELO, Box 12, Aurora, Minn.

Pravni svetovalec: WM. B. LAURICH, 1900 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Vse stvari, tiskajoče se uradnih zadev, naj se pošiljajo na glavnega tajnika, denarno pošiljate pa na glavnega blaginika. Vse prilože in priloge naj se pošiljajo na predsednika porotnega odbora. Pošlje na sprejem novih članov, prave za vsiljanje zavarovalnice in bolnišnice sprejema naj se pošiljajo na vrhovnega zdravnika.

Dopol, društvena naznanila, oglaš, naročnina članov in izpremenje slo- slov naj se pošiljajo na naslov: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Jugoslovanska Katoliška Jednota v Ameriki je najhujša jugoslovanska zavarovalnica v Zedinjenih državah in plačuje najliberalnejše podpore svojim članom. Jednota je zastopana skoro v vsaki veči slovenski tiskalnici v Ameriki, in če hoče postati njen član, naj se zgasi pri tajniku lokalnega društva ali pri glavnem ured. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani belega člena, neoziraje se na njih vero, politično pripadnost ali narodnost. Jednota sprejema tudi stroke v starosti od dneva rojstva do 16. leta in oziroma lahko v mlad- skem oddelku do 18. leta. Prispevka za oba oddelka je prosta.

Premije znaša nad \$2,000,000.00. Odrasli oddelki je nad 100% solven- ten, mladinski pa 475%.

NAGRADE V GOTOVINI

ZA NOVOPRIDOBLEJENE ČLANE ODRASLEGA IN MLADINSKEGA ODELKA DAJE J. S. K. JEDNOTA NAGRAD V GOTOVINI.

Za vsakega novopridobljenega člana mladinskega oddelka predlagatelj deležen 50 centov nagrade.

Za novopridobljene člane odraslega oddelka pa so predla- telji deležni sledečih nagrad:

za člana, ki se zavaruje za \$ 250.00 smrtnine, \$1.00 nagrada
za člana, ki se zavaruje za \$ 500.00 smrtnine, \$1.50 nagrada
za člana, ki se zavaruje za \$1000.00 smrtnine, \$3.00 nagrada
za člana, ki se zavaruje za \$1500.00 smrtnine, \$3.50 nagrada
za člana, ki se zavaruje za \$2000.00 smrtnine, \$4.00 nagrada

DRUŠTVENE IN DRUGE

SLOVENSKE VESTI

(Nadaljevanje iz 1. strani)

Frank Oblak iz Pittsburgha, taj- nik Zveze JSKJ društev v zapad- ni Pennsylvaniji, ki se je mudil v Clevelandu po zasebnih oprav- kih.

V mestu Pueblo, Colo., je na- gloma umrl rojak Louis Lakner, član društva št. 15 JSKJ. Za njim žaluje bolečna vdova in 12 otrok.

Silvestrovo veselico priredi na večer 31. decembra Slovenski dom v Rock Springsu, Wyo.

Slovenski narodni dom v In- dianapolisu, Ind., priredi na ve- čer 31. decembra veselico, zdu- ženo z Miklavževim obdarova- njem otrok.

V bolnišnici v Greensburgu, Pa., je dne 21. decembra umrl schrat Anton Jerina, član in dolgoletni blaginik društva št. 40 JSKJ v naselbin Claridge, Pa., kjer je imel svoje domova- nje in trgovino. Star je bil 61 let.

V North Hudson bolnišnici v Union Cityju, N. J., je dne 19. decembra umrl Gilbert Potrato, dolgoletni član uredništva Glasa Naroda. Leto 1930 je moral za- radi bolehnosti svoje delo pusti- ti in od takrat ni bil več zdrav.

Pokojni Potrato je bil visoko izobražen moč in posebno dober prevajalec, ker je bil zmožen večjega števila jezikov. Rojen je bil v Ljubljani in je prišel v Ameriko leta 1911. Ob času smrti je bil star 52 let. Zapu- šča vdovo in enega sina.

NEVARNOST STRELE

Nevarnost strele se v sploš- nem mnogo pretirava. Povpreč- no pride na milijon prebivalcev le ena žrtev.

KNJIŽEVNOST

AMERIŠKI DRUŽINSKI

LEDAR za leto 1936, ki ga

izdala Jugoslovanska delav- tiskovna družba v Chicago, ob- staja, trde vezana knjiga, obse- ga 224 strani. Poleg bogat- darskih podatkov vsebuje na- ne povesti, prevode, pesmi, prave, črtice, obličje slik, sam- mek jugoslovanskih podpora- organizacij in slovenskih list- v Ameriki itd. O vsebini se bo- ko reče, da je bogata in raz- vrstna. Posebno zanimivi so to- topisi in krajepiši iz okoliš- vinskih naselbin Kansasa, dru- ve Utah in Canade. Knjiga stane 75 centov in se naroča na na- vu: Proletarec, 3639 W. 22nd St., Chicago, Ill.

SLOVENSKO AMERIŠKI SKI KOLEDAR za leto 1936

ki ga je izdalo in založilo slo- venstvo "Glas Naroda" v New Yorku, je mehko vezana, vse- brani obsegajoča knjiga. Vse- buje koledarske in razne pri- stične podatke, izvirne in pre- dane povesti, razprave, črtice, razno drobnjav. Izmed stot- nih slik so posebno lepe slike Slovenije. Koledar se prodaja po 50 centov in je površni pre- gled nas prepriča, da je cena za- lo zmerna. Naroča se na: slo- v: Glas Naroda, 216 W. 13th St., New York, N. Y.

SLANE CESTE

V nekaterih državah ekspe- mentirajo pri tlakovanju cest s soljo. Poskusi so se že na- kovanje se seveda ne rabi sol, ampak se je samo nekoli- primeša gramozu in glini.

DENAR V PROMETU

Kovanega in papirnatega de- narja je v Zedinjenih državah v prometu za \$5,625,000,000. Tra- ba bi ga bilo neprimerno več, če bi se vse plačevalo v gotovi- ni, mesto s čeki, in ako bi denar vedno ne krožil od osebe do ose- be.

New Era

ENGLISH SECTION OF
Official Organ
of the
South Slavonic Catholic Union.

Nova Doba

AMPLIFYING THE VOICE OF THE ENGLISH SPEAKING MEMBERS

CURRENT THOUGHT

A New Year

To many of us mortals the year 1935 appears to be about two or three months old, and it seems that when we just acquired the habit of writing '36 in our dates, along comes the New Year 1936, when we have to start all over again.

Day after day we need solve our problems, our complex affairs must be attended to, and always looking forward to the elusive rainbow when all the bills shall have been paid, when we shall be able to save money on a real scale—comes the sudden realization that twelve months have elapsed, and much remains to be accomplished.

Time does fly. It was only yesterday that we were planning for our summer vacation, and today with snow covering the ground, finds us wishing for an early spring.

Hours may drag while at work during the week, but then we look forward to the week end, when we shall be free of the monotonous daily routine, to do as we please. At least, so it seems to many of the working class. On the following Monday, sometimes it is a blue one, we are back in the "harness" again, plodding along until about Thursday when hope, that eternal kindling of anticipation in the humans, leads our thoughts to Saturday and Sunday again.

Thus we move in circles, and like the solar system, we revolve and revolve, only to discover that we are back at the original starting point.

Small wonder that years pass by so swiftly for the man and woman. True, a month may appear like a year to one confined in the hospital, or one who is convalescing at home. But such unpleasant experiences are soon forgotten in the great turmoil of human events.

During the vicious cycle of the every day life, the human mind pauses when on the threshold of a new year.

We stop to think of the past year, reprimand ourselves for mistakes, feel satisfied on certain points, discover a good deed now and then—in general we take an inventory of our mind.

Whatever the past, we look forward to 1936 with new spirited life. The urge to do better in the future is inherent with all mortals. Is there a living person so discouraged as to lose all hope?

A man may be down but he is never out. The slightest turn for the better fills the human with encouragement.

Let us celebrate New Year's Eve as the advent of a better year to come. Let us forget our troubles by mingling with our friends, wishing them a truly happy New Year, dismantle our cloak of discouragement and don a new 1936 inspired model.

Perhaps our lodge has not been progressing as we had planned last January and February. The members may have failed to co-operate as they had promised. Various lodge functions did not materialize as arranged, and those which were held may not have met with the expected success.

Regardless of our 1935 setbacks we can look forward to a fresh, new and untainted 1936, which like all new years is interested only in the present tense.

There are several SSCU lodges who can look back with pride on their accomplishments during the year 1935.

These so-called live wires shall not be content to rest upon their laurels of the past; rather they are determined to surpass the 1935 endeavors.

Settlements which are prone to engage in verbal combats harmful to many concerned, will do well to take a lesson from colonies where a spirit of general understanding manifests itself. Harmony and progress go hand in hand.

A philosopher once said that contentment was the greatest success of the human life. Contentment in the sense that after one has tried hard with all his resources, he is satisfied with the results.

To accept our fate, in success or failure; to plod along with each passing month, trying our best at all times—in this spirit we wish to extend to all our SSCU members and friends a Happy New Year.

Lodge No. 84

Trinidad, Colo.—With great pleasure I report that a large number of members attended the Dec. 8 meeting of St. Andrews' Lodge, No. 84, SSCU. Never before did our lodge enjoy such a large attendance, all of which indicates progress for the local and Union.

To the meeting were invited also juvenile members, who turned out in nice numbers. Entertainment followed the order of business and on this occasion I want to thank our young members, daughters of Bro. Tomaz, who sang some nice Slovene numbers, thus contributing to the evening's enjoyment.

The following officers were elected for the year 1936: Matt Karcich, president; Jacob Prunk, secretary; Mary Trojak, treasurer.

I request the members to meet their assessments on time. Address of the secretary is: Jacob Prunk, Box 7, Starkville, Colo. I suggest that the members turn out in large numbers for the first meeting next year.

Somebody's Lying

"I don't like to refuse you," said the colonel, "but I've just received a letter from your wife saying that you are no use

Cardinal Highlights

Greetings

Struthers, O.—After a few weeks of absence, now that gift shopping time is over, we can all expect to hear from more scribes. Although a little late with the Christmas greeting, I mean it just the same. Here's wishing all SSCU members and the Supreme Board a prosperous and better New Year.

Election of New Officers

It seems as though the Cardinal members are satisfied with the work of last year's officers, for after balloting at the last meeting we find the same members elected for lodge offices excepting Edward Glavic, who, because of work, was absent. Rose Serich displaced him on the auditing committee.

New Meeting Place

For the benefit of members who were absent at the annual meeting, our meeting place from now on shall be at the home of Frances Pogacnik, 32 Grace St. Please keep in mind, members, that our next meeting will be held Jan. 3, starting at 7 p. m. sharp.

New Members

Since the Cardinals have become a branch of our wonderful Union, the SSCU, some seven months ago, we have had a considerable number of new members secured by the hard-working members. We welcome into our midst Katherine Kuncce, Ida Yaklich, Frank Joe Vlosich, Mathew Mestrovich and Pete De Losh.

Baseball Team

With spring coming on we expect to have one of the best ball teams in our SSCU. With Mathew "Flash" Mestrovich, an excellent ball player, who is also a Struthers high school referee, we are bound to get ahead.

Many Thanks

Our many thanks and deep appreciation go to Anna Walter and to the Ohio Federation of SSCU Lodges for sending us a gift of \$5, which was one of the prizes for securing the most juvenile members during the juvenile membership drive. We hope to be a part of the federation during the coming new year.

Until the next time, I'll be saying "A Rivederci."

Jennie Glavic,
No. 229, SSCU.

Lodge No. 140

Morley, Colo.—I urge all members to attend the regular meeting on Jan. 12, at 9 a. m. At the last meeting it was decided that the meetings in the future were to be held at the home of the secretary, Joe Kos, every second Sunday of each month at 9 a. m. It was also decided that each member had to attend a meeting at least once in three months or would be fined 50 cents. Brothers and sisters, do your best to obtain new members for our lodge. Reward, a reward is given to the one who gets a new member.

Joe Kos, Sec'y,
No. 140, SSCU.

around the house."

The soldier saluted and turned to go. At the door he stopped:

"Colonel, there are two persons in this regiment who handle the truth loosely, and I'm one of them. I'm not married."

BRIEFS

Joseph Veranth of Ely, Minn., county commissioner for the Fourth District, was appointed as chairman of the special committee to seek immediate action on the elimination of as many dangerous grade crossings as possible. The appointment was made at the St. Louis County Safety Committee meeting held recently.

Tony Vidmar of Cleveland scored games of 223, 256, 232, 244 and 224 for a total of 1179 points to take a special match game from Joe Bodis, who scored a total of 1023, at the Suchan Alleys recently. Joe Bodis is considered one of the nation's leading bowlers.

St. Michael's Lodge, No. 40, SSCU, will hold a dance Saturday, Dec. 28, at the Slovene Hall in Claridge, Pa. Bud Tragger and his orchestra have been secured to provide music for the occasion. Committee on arrangements promises all guests in attendance an evening of excellent entertainment. Members and friends of neighboring lodges, as well as the local St. Michael's, are cordially invited to attend.

John Zupanc, board of trustees chairman of George Washington Lodge, No. 180, SSCU, Cleveland, O., became the proud father of a nine-pound baby boy last week. Mrs. Zupanc, also a G. W. member, and the baby are doing nicely.

Elaborate preparations are now under way to stage the Cleveland Interlodge League Day scheduled for Jan. 18 at the Slovene National Home, 6417 St. Clair Ave. The outstanding event of the season, the Interlodge League Day embraces the English-speaking element of several Yugoslav fraternal benefit organizations. Music for the dance will be furnished by an orchestra broadcasting regularly over the National Broadcasting system. As an added attraction, several baseball luminaries have been invited to appear on that day when they will be presented to the guests.

Ohio Federation of SSCU Lodges will hold a meeting on Sunday, Jan. 5, at Cleveland, O., in the Slovene National Home on St. Clair Ave. Representatives of English-conducted SSCU lodges of Ohio are urgently requested to be present at this important meeting, which will start at 10 a. m.

New Year's Eve Dance

Krayn, Pa.—Members of Juranja Zvezda Lodge, No. 136, SSCU, are sponsoring their annual New Year's Eve dance, Dec. 31, at the S. I. D. Vihar Hall of Krayn, Pa. Music will be furnished by a popular orchestra. Admission will be 25 cents for the ladies and 35 cents for the men. Refreshments and beer will be served. All members are urged to attend. We cordially invite all lodges from surrounding towns and neighboring vicinity to the dance.

Justina Tauzely, Rec. Sec'y.

From the Supreme Judiciary Committee

185-35

Appeal of Brother Antony (Tony) Lenich, a member of SS. Cyril and Methodius Lodge, No. 1, of Ely, Minnesota, made because his claim for a sick benefit for the period from Aug. 7, 1935, to Aug. 26, 1935, was disallowed. The executive committee of our Union reports that the sick benefit was disallowed because it is seen from his doctor's report, dated Aug. 27, 1935, and sworn to before a Notary Public, that he was only partially disabled during the above said period of his sickness. A second report dated Oct. 2, 1935, likewise states partial disability. A third and final report, dated Nov. 25, 1935, states a total disability. This judiciary committee decided to believe the first report to be a true and correct one, considering the fact that it was sworn to before a Notary Public and because in this third report no recantation of the first two reports was made. Therefore the above named brother is not entitled to a sick benefit for the above stated period of his sickness, as no benefits are paid to members when only partially disabled during their sickness.

Anton Okolish, John Schutte, Valentin Orehek, Rose Svetich, John Zigman, Judiciary of SSCU.

Pathfinders Enter Race

Gowanda, N. Y.—On your mark! Get ready! Set! Go! Yes, the race has started, and the Pathfinders are leading to become the most successful and largest lodge of its kind in the community for 1936, with the following newly elected officers, namely:

President, Louis Andolsek; vice president, Mary Zuzek; financial secretary, Philip Palcic; treasurer, Ernest Palcic; recording secretary, Doris Sternisha; athletic supervisor, Ernest Palcic, and two assistants, Helene Straus and Tommy Sternisha. Auditing committee: Martin Von Cina, Edith Palcic and James Golcar.

With the foregoing as our leaders, we should win the race. Also with the dances, picnics, sports and parties after the regular meetings to attract the old and new members; besides the most important one of all, and that is to be insured in the SSCU. We should have record attendances and increase the membership. It can be done easily if the members keep in mind the word co-operation; and co-operation is essential to the success of our organization. So let us all work together to make 1936 even more prosperous than 1935; and we members must agree that as far as the Pathfinder Lodge was concerned, it was indeed a banner year in 1935. The outgoing officers did work hard; but without the aid of the rest of the members they would not have accomplished so much. So let every individual help the Pathfinders win the race that has just begun.

Mary Von Cina,
No. 222, SSCU.

Only three diseases cause more deaths than do accidents of all kinds.

FROM THE SSCU HOME OFFICE

ATTENTION, LODGE SECRETARIES!

Calendars for the year 1936 have been forwarded to all lodges. So reports the firm with whom we placed our order. This year we ordered only 10,000 calendars, and to each lodge were sent the same number as last year when the lodges submitted individual quotas. We have left on hand some 500 calendars. If some lodge has run short of the required number, the home office should be informed to this effect, so we can forward calendars as long as the supply lasts. Some lodges have reported to us that they were compelled to pay the express charges, and they ask whether or not our Union shall reimburse them for this expense. Yes, our Union shall reimburse the lodges for this expense just as soon as they have reported the amount paid for express charges. Such reimbursements shall be made in the form of postage stamps, which is a much simpler and more practical method than the issuance of checks.

I also take this opportunity to urgently request that all assessments be forwarded this month early enough to reach the home office at least by December 31st. This request is made because after the New Year, as in the past, we shall be very busy in closing out the books and preparing financial statements; moreover, the annual meeting of the supreme board shall take place one week earlier than usual. The lodge secretaries may forward the report for six months as late as January 10th, which will enable them to include also those checks which are dated Dec. 31st, although they shall receive them a couple of days later.

ANTON ZBASNIK, Supreme Secretary.

News From St. Michael's, No. 40

Claridge, Pa.—Much has transpired since this community was heard last in the columns of Nova Doba. So, here goes:

Dance

St. Michael Lodge, No. 40, SSCU, will hold its last dance for the year 1935 on Saturday, Dec. 28. A high-class orchestra has been secured for the occasion and a good time will be had by all.

Big Game Hunter

"Pappy" Smuck made a few 100-mile trips to the mountains to hunt deer, but the poor fellow got shot the first day and began to see bucks everywhere. Fortunately for him that he didn't see any rattlers. More luck when the cows come in, "Pappy." The big game hunter wrote to his dad the other day, saying: "Don't buy any meat today, dad, because I'm going to bring home a buck."

Until Death Do Us Part

Emil Cavanaugh, a member of St. Michael's, took unto himself a bride the other day, Thanksgiving Day, to be sure, but he didn't care for turkey, so he took a chicken. Best wishes, Emil, and don't forget we want more juvenile members.

Mushball Team Gets Trophy
St. Michael's mushball team received a 14-inch silver cup for winning the championship in the Jeannette Mushball League. The cup is on display at the Slovene National Home.

Champion Ticket Seller

Joe Beltz, a very active member of our lodge, claims the championship for selling tickets, having sold 130 to date. A prize may be given to the one that sells the most tickets. So step on it, boys. Although a new member himself, he has a number of new members to his credit and is very active in lodge affairs. Keep up the good work, "Yoak."

In Hospital

Anton Yerina, one of the oldest St. Michael members, is in the Westmoreland Hospital with a serious ailment. Brother Yerina has been at all times a very active member and has worked hard for the welfare of the lodge and its young members. He knows youth and their requirements, and always gave his full support. The boys miss him badly and all wish him a speedy recovery.

Bro. Anton Yerina, lodge

Annual Meeting
Our annual meeting was attended by a very large number of members. Let's try and keep up the good attendance every month, as all our meetings are interesting and just as important as the annual assembly.

O. K., Stan Progar, here is one answer to your SOS call from one of the three C's.

Our English Editor Louis Kolar better look out when we meet again as I have two strikes on him now. The following hunters, SSCU members of Claridge, returned from their hunting trip with deer. John Regina, a 175-pound 10-point buck; Fritz Bratkovich, Frank Sakuta Jr., Pete Bizich and Andy Sesler each shot down a large doe during the three-day doe season.

Fritz Bratkovich was the only lad to get two. On Sunday, Dec. 8, he met a sweet little "deer" at Export, and the love appears to have some effects. It looks like wedding bells for someone. The other deer came via the hunting route, the result of a gunshot.

Poor "Pappy" Smuck will be eating beef for at least another year. More luck next season, "Pappy."

Coming back to the big dance again, we want to say that all roads lead to Claridge on Saturday, Dec. 28, at the Slovene Home. Bud Tragger and his orchestra will furnish the music. The dance committee, consisting of John Regina, chairman, Louis "Doc" Beltz, Rudy Yerina, John Turk and John Supancic, will do everything possible to assure all guests of a good time. So be sure to come. Don't forget Saturday, Dec. 28.

St. Michael Lodge wishes every SSCU member a very happy Christmas.

John Regina, Athl. Supvr.

Nature Study

"Papa, are you growing taller all the time?"
"No, my child. Why do you ask?"
"Cause the top of your head is poking up through your hair."

Another Kick

By John W. Somrock
No. 1, SSCU

Ely, Minn.—Well, well, so the Springdale sports authority had to have another little sayso, and so full of loopholes that he again gets in the way of a roasting and this time it will be done to a nice brown turn.

Bro. Progar, you accuse me of differing with the best sports minds in the country because of the stand I took in favor of Notre Dame, and also for Minnesota's football team of last year. Let it be said that I do not differ with any of the best except in a few instances, and I heartily agree with them in rating the Gophers the national champions of 1934, a fact which seems to have some great trouble in getting across with you. Will you please look up the national rankings of the Gophers and Pitt for 1934 and be convinced. You will find that Minnesota is ranked as the No. 1 team and that Pitt is second in spite of the fact that both Stanford and Alabama were undefeated during the regular season. Pitt rightfully deserves second place, but they have no claim whatsoever along with Minnesota.

Your answer states that the reason that you can't give Minnesota credit for its victory over Pitt is because of a certain comparison that Associated Press writers made between the two. It couldn't have been the whole staff that made the comparison because the staff is a far-flung group. What you read was most likely by some lone writer with a prejudiced view. I would like to know his name. Can you tell me where I could get hold of the article?

In regard to this certain comparison, let me quote Alan Gould, A. P. sports editor, and what he says about the Gopher of 1934. As you know, Gould is slightly partisan to eastern teams and here's what he says: "The University of Minnesota's all-conquering football forces have a copper-riveted claim to the mythical national football championship of 1934. It is one of the main regrets of a remarkable college gridiron season that this SUPER-AGGRESSION could not try conclusions with either Alabama or Stanford."

Bob Zuppke of Illinois thought so much of Minnesota that he offered the opinion that the 1934 Gophers could have beaten either the Chicago Bears or the New York Giants pro teams every time they played. He was convinced that Minnesota had undisputed claim to the national championship.

An Associated Press poll to determine the outstanding sports team of 1934 found Minnesota second, being topped only by the St. Louis Cardinals, who won the world baseball title from Detroit.

The above three statements are submitted by clippings which I am sending to you personally. They should help you in recognizing Minnesota as the greatest gridiron eleven of 1934. As to winning the conference title, perhaps the Gophers did play teams that did not do so well in the conference, but as you know the conference is a tough one, being regarded as the best in the nation. As the teams are pitted against each other throughout the season, they can't all turn in good records. If Pitt had been in the conference last year they wouldn't have turned in as good a record as they did.

About Minnesota not playing Purdue, Ohio State or Illinois.

Here's some dope that should shed a little light on the strength of the teams mentioned. Purdue was licked by Indiana 17 to 6 and Minnesota took Indiana 30 to 0. Where does Purdue rate? Illinois beat Ohio State 14 to 13; Chicago 6 to 0, and Michigan 7 to 6. Well, Minnesota defeated Chicago 35 to 7 and Michigan 34 to 0. How well do Illinois and Ohio State rate? You answer that one.

Here's what Harry Kipke, Michigan coach, had to say about the 1934 Gophers: "If the Gophers could play Illinois, the Champaign team would have been run right off the field. There was no team in the country that could have stood up against those Gophers. They were magnificent, the greatest all-around football team I have ever seen and that is saying a lot."

After the Michigan game last year, H. G. Salsinger, ace sports writer of the Detroit News and Grantland Rice's right hand man in this section said, "The Gophers played the same kind of game against Pittsburgh and the net result could have been pretty much the same. The Panthers put up a great fight in those first two periods but they were a licked team when they left the field. The Panthers were tired at the half because there is no team in the country that can stand up against those Gophers and take that bone-rushing pounding that the Gophers hand out through a full game. They are the standard team of the country, or I don't know my football."

John Masker, Big Ten football official is quoted on the Gophers of 1934 as follows: "Those Gophers are the most powerful football team in the country today. I don't know of a team that can stop their power or match it."

About that Pitt game of last year, it was no upset, far from it. The Gophers had their strategy planned in advance and played a waiting game. They concealed the best tricks of their running attack until they were ready to strike and in the meantime the powerful play of the line wore Pitt down. You will notice in the statistics of that game that Minnesota did not use much offensive play early in that game. They never waited until fourth down to kick. In the first period they kicked four times, twice on second downs and twice on third in the next period they did the same and also punted once or first down. In the third they again kicked twice on second and twice on third. They only punted once in the fourth quarter, because by that time they had the Panthers on the run. It was a neat and brilliant play attack and it worked out to perfection.

(To Be Continued)

Advice to Husbands

Don't kick because you have to button your wife's dress. Be glad your wife has a dress, and doubly glad you have a wife to button a dress for. Some men's wives have no dresses to button. Some men's wives' dresses have no buttons on to button up. Some men's wives' dresses which have buttons on to button don't care a button whether they are buttoned or not. Some men don't have any wives with buttons on to button. You wouldn't like to live in a buttonless world, now would you?

George Washington

With the coming of January also comes a new year, and with it comes a host of New Year's resolutions which have been made, kept and broken every year. Why don't we, the members of George Washington Lodge, make a sincere resolution to meet our assessments, attend our meetings, and co-operate in any way that will better and develop our lodge.

We really could be a very happy family if we all worked for one cause, and as you know it wasn't all work and no play all the time. As time goes on and we progress forward financially, socially, also expanding in numbers, we expect to do bigger and better things which will affect each and every member who has been a loyal and helping trooper.

We have so many things which we can take advantage of in our Union, and yet there are many of you who are too backward to forge ahead and ask for a chance to start new interests in our social and athletic doings. Why don't some of you members make a New Year's resolution to come to our meetings with the intention of making at least one good suggestion for the enjoyment and interest of your fellow members.

I have received the 1936 calendars from our Union. Every member is entitled to one; please ask for yours in the event that I should overlook the fact and forget to give you one.

Bro. Lawrence Bugar is in the Polyclinic Hospital, where he underwent an operation. We all are wishing him a speedy recovery and hope to see him among us very soon.

Agnes Kardell,
No. 180, SSCU.

Collinwood Boosters

Cleveland, O.—Members of Collinwood Boosters Lodge, No. 188, SSCU, held their annual meeting Dec. 16 and the following officers were elected for the year 1936: Tony Laurich, re-elected president; Alice Struna, secretary, and Mary Laurich, re-elected recording secretary. We are sorry to have Mrs. Mary Lavrich leave her office, a post she has held for some time. We wish our new secretary good luck.

The prize of \$1 was awarded to Joe Struna. The meeting was well attended, so let's see if we can't keep it up the following year. Meetings will continue to be held in the basement of St. Mary's Church every third Monday.

We are also sorry to hear that Bro. John Kaplan and family are moving permanently to California. Lots of luck, John, and a pleasant trip.

At this time I wish all members of our SSCU a prosperous New Year.

Tony Laurich, Pres.

Bowling Scandals

Cleveland, O.—Nick Dietz, one of the Happy-Go-Lucky bowlers must be in love. He is always telling me about his girl. We work in the same place together, and with every handful of nails (he is a nailer) he will say, "She loves me, she loves me not," with every nail coming out of his hand.

I sometimes wonder how Mary Perdan and Sylvia Jelerich happen to get such high scores. I chanced to run across the pair one Friday coming out of a bowling alley. When I inquired as to where they were going, they said that they were looking for a hamburger shop. Imagine anyone looking for such a place on a Friday night! "Patsy" Krall.

Electrons—Sparks 'n' Flashes

Cheswick, Pa.—The December assemblage, now history, should be kept alive. Much transpired that may prove of considerable value to the lodge and society. The two major motions adopted (discussed further on) should receive the undivided attention of each and every member of the Cheswick Electrons. Action is desired, as evident from the remarks "on the floor," and the new administrative board is prepared to lead the way, simultaneously expectant of co-operation and assistance. The "Painless Methods for Killing a Lodge," as reprinted by request in the Nova Doba recently, and read at our December gathering, should be thoughtfully considered. The fine turnout, and new voices on the floor, is to be commended.

Our Campaign

With the advent of a new year, a new campaign for new members has been launched. Trusting that the present campaign for new members will be continued by the Union, the Electrons have taken steps to contribute to this "encouragement for membership gains." Beginning Jan. 1, and until the SECOND Sunday in April, our meeting date, the campaign will be in progress. A motion, properly introduced and carried, brings into effect a one-dollar initiation fee for each new member; 50 per cent as a reward to the Electron introducing the prospect, and the remainder to the lodge treasury. At the climax of the campaign—the winner is to receive a treasury reward of \$3, providing he or she has introduced five or more new members. A second prize of \$1 will be rewarded to the next highest, providing that member has reported three or more new additions. To add zest to the movement, a campaign party, with speakers (well versed on the SSCU), free drinks and eats will be held mid-way of the movement; probably a Valentine party, or thereabouts. While the campaign officially opens the first of the new year, do not hesitate, but begin now rounding your prospects, if you wish to cash in on this worthy and remunerative campaign.

Study Your By-Laws

One of the foremost duties and probably the foremost neglected, is the study of our Union's by-laws. A controversy may occur, requests for this or that, failing to receive same stirs the ire of some members and all due to this failure on the part of the effected member; namely, to become cognizant of the rules of the organization. For this purpose, to familiarize the membership with our by-laws a motion has been carried, at the last meeting, to allot 15 minutes of each meeting date for the study of these "laws." The membership is greatly in accord with this movement and it is hoped that the most shall be derived from this movement by everyone. Those members, in attendance "now and then," should make note of the above and make it their duty to attend regularly henceforth, as it is to their benefit that they do so.

Administrative Board of 1936
The year 1936 will find the Electrons under the guidance of the following officers: Stanley R. Progar, president; Joseph Yelovchan Jr., vice president; Frank J. Progar, secretary; John Sturga, recording secretary, and Charles Matus, treasurer.

Joseph Yelovchan Jr., a very enthusiastic Electron, unanimously was selected to fill the post of vice presidency, vacant

since the loss of membership of our last officer in that post. John Sturga succeeds our very efficient officer, Joseph Sherosky, as recording secretary. We regret that other duties interfered with the lodge work of Bro. Sherosky, and thinking first of the lodge, he deemed it best to decline renomination. We hope the membership will continue to co-operate with the new officers as with the past.

Holiday Greetings

The annual spirit of "peace to the world and good will towards men" is upon us again. It is really one time that each and every one is desirous of expressing their good-will toward their friends and relatives, neighbors and companions. May we, as the Electrons, unit No. 228, extend our greetings for a merrier Christmas and a more prosperous new year to the Supreme Board, editorial staff, and the brothers and sisters throughout the SSCU. As a personal greeting, "The same to you, Electrons!"

Frank Progar,
Sec'y, No. 228, SSCU.

Lodge No. 1

Ely, Minn.—All members of SS. Cyril and Methodius Lodge, No. 1, SSCU, are requested to note that the next regular monthly meeting will take place on the second Sunday of January, starting at 9 a. m. This Sunday falls on Jan. 12. All meetings during the coming year will start at 9 a. m. sharp.

At the annual meeting held in December all the present officers were re-elected. Refreshments in the form of beer and pretzels were served and enjoyed by all. It was gratifying to note the large attendance. Let's try and keep it that way during the entire year.

During 1936 all the meetings will be important ones because our Union holds its convention during the latter part of 1936. If you are dissatisfied with some of the sections of the present by-laws, then come to the meetings and voice your opinions and suggestions; if the latter are approved by the majority, then the representatives to the Minnesota Federation of SSCU Lodges can be instructed to bring up the matter at the next meeting.

It is just like our president, Charles Merhar, has said on many occasions: The by-laws are what we make them. If he right men are sent to represent the members at the convention, they will fight for the best interests of all concerned.

Hence, if you have any ideas at all regarding our by-laws, come to the meetings and speak your mind, for that is the only way others can be informed of what is in your mind.

However, if you don't care to attend the meetings and voice your opinions, please don't complain about the by-laws, for you have only yourself to blame. Let's see if we can't have as many at the meeting Sunday, Jan. 12, as attended the annual meeting.

F. Tomsich Jr., Sec'y.

ATTENTION! SLOVENE MUSICIANS

I can furnish you orchestral arrangements of Slovene popular music for the following instruments: Piano, violin, alto saxophone, B. cornet, B. clarinet and piano accordion. I have the following selections in stock:

Prorečni valček (Wedding)	\$1.00
Waltz	\$1.00
Ana polka (Ann's Polka)	\$1.00
Vienna deklina (Happy Girl)	\$1.00
Waltz	\$1.00
Ne zabim ti nikdar (I Shall Never Forget You, Polka)	\$1.00
Wien heisst Wien (Vienna Stays)	\$1.00
Vienna, March	\$1.00
Holtzhaeker (March)	\$1.00

The entire six selections sell for \$5.00. All orders must be accompanied with money orders. No charge for postage as I absorb this expense myself. Write to:

JOHN POTOKAR
Conemaugh, Pa.
455 First St.

MLADINSKI DOPISI

Contributions From Our Junior Members

LORAIN, O.

AN EMPTY STOCKING

Mrs. Nales lived with her five children in an apartment of two rooms. The rooms faced an alley where no sun came in at any time of the year. The rooms consisting of a kitchen and a bedroom were small.

Mrs. Nales was now a widow and had a hard time keeping up the family of two girls and three boys, whose ages ranged from 2 to 11. Her husband just a year ago committed suicide because of despair in losing his job. Now Mrs. Nales had the burden of raising the children.

Their meals were simple. Most always it was boiled potatoes alone. At times the children would take chances on eating.

Each day the children would hurry to and from school, each taking turns with another wearing shoes and coats. As they would hurry from school they stopped only for a few seconds with their noses glued to shop windows displaying Christmas gifts, for they didn't have either time or did Christmas mean anything to them. Christmas it seemed was only for wealthy people.

Jack, 9, would take care of the two children after school. He would amuse them by telling them stories. Jack told them of fairies, witches, elves, nymphs and such. The children learned many things from Jack.

This particular night Jim, 6, was not in the mood for the ordinary stories Jack was telling, but he wanted to hear something out of the ordinary. So Jack told the children about Santa Claus and Christmas, a story which his teacher told the class.

It was about a rich girl that asked Santa for gifts she wanted and when she looked in her stocking the next day after hanging it, found more than what she asked for.

This story appealed to Jim and so he thought he would try it, but didn't tell of his plans. The next night he set out his stocking. Mrs. Nales came home that evening and finding the stocking knew not what to do. It was not Christmas Eve. She planned to tell Jim that it was not Christmas Eve, but it would be the following week.

The following week Jim again set out his stocking. This time Mrs. Nales knew of no plan to tell Jim and explain the empty stocking.

Just then there was a knock at the door. Mrs. Cone introduced herself. She told Mrs. Nales that she overheard Jack telling another boy about Jimmy's empty stocking and of his poverty. She had brought them some gifts.

Mrs. Cone was very wealthy and brought many gifts for the whole family. Her chauffeur brought in a large Christmas tree and elaborate decorations with which he decorated it. It was all a beautiful sight.

Mrs. Nales was more than thankful. I am wishing all the delegates a very Happy New Year.

VICTORIA KUMSE (age 13),
No. 6, SSCU.

SHARON, PA.

DEAR EDITOR:

This is my first letter to the Nova Doba. Since I don't see any letters in the Nova Doba from the juveniles from our lodge I decided to write.

I am 11 years old. My three brothers and I have to walk to the next town to school. When it snows we have lots of fun going to school and back. I like to go, but now that we have our vacation I am glad. We can go sleigh-riding if there is any snow.

I will close now by wishing the supreme officers, editors and juvenile members a Happy New Year.

ANGELA SUPNIK (age 11),
No. 174, SSCU.

PITTSBURGH, PA.

It's been some time since I wrote, so I thought that it's about time that I break the silence. There is no use to start making excuses for not writing sooner, so we'll forget about the past and think of only the present.

Even though I did not write I did read the paper every week. I noticed an article in the paper about three weeks ago written by someone in Minnesota (just now I can't recall the name) who felt it was his duty to give Notre Dame some credit for winning the game against Pitt. I must say that I think that he was somewhat prejudiced against Pitt. After all, Pitt could not have won so many games this season if they did not have a strong team. I suppose Little Stan is all for Notre Dame, too. Well, regardless of opinions, I still cheer for Pitt.

Now to think of something more pleasant. It seems that Christmas is right around the corner and I suppose that everyone is caught up in the excitement of it all. Most of the juveniles are probably looking forward to the Christmas vacation more than anything else. I must admit that it does feel good to have a vacation once in a while. Now that I'm on the subject, Edward Hudale, chairman of the convention, stopped in Pittsburgh with his Dad last Saturday and asked me to wish you all a Merry Christmas for him. (You can ditto that for me.) He

was also wondering how Marie Ross was getting along. Don't you think you ought to relieve his mind, Marie? I always thought it was an easy task to write a column, but when you get down to "brass tacks" it sure is some job. How about that, Stan? We sure have to give you credit for getting out such a lengthy column every week. Ernest Palcic should also be given credit for his regular writeups. I was glad to hear that the group from Gwanda that visited Pittsburgh enjoyed themselves.

I seem to be running out of thoughts as well as words all of a sudden. What do you do in a case like that, Stan? Right now I don't know what you would do, so until you enlighten me about it I'll just have to wish you all a Merry Christmas again, but this time I'll add a Happy New Year, and then promise to write soon again.

After that—what?
JOSEPHINE BALKOVEC,
St. Stephen's Lodge No. 26, SSCU.

HELPER, UTAH

DEAR MEMBERS:

This is one of the twin sisters speaking again, the twins which Little Stan wrote about a few weeks ago. I am writing in to let you know that I'm still alive after my birthday of Dec. 10, 1935. I wasn't a bit surprised to count up all 125 "boom de boom, boom, boom" on that day. I wonder if Little Stan would be a very good sport and let me drop a brick on his head for Christmas. He would be in bed for a while, but that wouldn't hurt if I sent him a jolly New Year's card. Flash! the big show at Broadway and Spring Glen School is named "Holy Tree Inn." Alice and I are the principal actors. Mom said that we fit the "stara baba" part very well. We'll give Little Stan the best seat in the auditorium. I will sign off now. I am wishing you all a Merry Christmas and a Happy New Year.

ELSIE O'GREENE (age 11),
No. 168, SSCU.

HELPER, UTAH

DEAR EDITOR AND FRIENDS:

I thank you very much for the \$100 prize check which I received for my last article in the Nova Doba.

Carbon High School, which I attended, had a football game at the University of Utah stadium, located at Salt Lake City. Their opponents were the Boxelder Bus, another strong high school team which outweighed our boys. The railroad offered us special rates if we could get five hundred students to travel to the game; over eight hundred students made the trip to Salt Lake City.

When we arrived in Salt Lake City they gave us the honor of parading the two blocks on the Main Street, with motorcycle cops as our escorts, and then we boarded busses that took us direct to the stadium. Although we yelled and screamed for our team, the Boxelder Bus won the state championship by a few points.

Here's hoping that Santa Claus will give you boys and girls all the Christmas presents. I've heard that Little Stan has a way with everyone, and in Ely is to keep an eye on Stan and prevent him from becoming too familiar with Santa.

I wish you members could come out and join me in the SSCU dance on Dec. 21. I sure would like to meet you. If I had a chance to meet Little Stan I think I would be a little shy. If we never meet, I would like to see Stan become my pen pal. I wish you all a Merry Christmas and a Happy New Year.

ANNE O'GREENE (age 17),
No. 168, SSCU.

GOWANDA, N. Y.

DEAR EDITOR:

It has been quite a long time since I have written for the Nova Doba. My brother gave us a calendar of the first juvenile convention and I like it very much. I didn't see you on it. When I first took a look at it, I noticed Mr. Terbovec quickly, for I remembered him at our picnic.

We cleaned our chimney last week so it will be ready for Santa Claus when he comes down the chimney on Christmas Eve. I hope he doesn't pass our house. Around July children say there is no Santa Claus, but when Christmas is near they say there is one, so they will get something for Christmas. One thing about Christmas is that there is beautiful scenery around here as there is in other places. We have a big Christmas tree in the square of Gwanda. I wish you a Merry Christmas and a Happy New Year, dear Editor.

ROBERT PALCIC (age 11),
No. 222, SSCU.

STRABANE, PA.

DEAR EDITOR AND READERS:

This is my first letter to the Nova Doba. I like to go to school. I am in the fourth grade and I like my teacher. My reports are very good. I take tap dancing lessons. I am a member of Lodge No. 149, SSCU, and the youngest girl in the family. I am wishing you all a happy New Year. Here is a poem I am sending in:

GOOD NIGHT!

Good night! Good night!
Far flies the light;
But still God's love
Shall flame above,
Making all bright.
Good night! Good night!
DOROTHY MARTINCIC (age 9).

34. letih odsotnosti na obisku v stari domovini

Pise Mary Kershnik, Rock Springs, Wyo.

(Nadaljevanje)

Poletnem času je bila zela tiha in mirna; na tleh so se soljski počitniki. Vse leto in soljske zaposle, na deželo. Kljub te- vilo vedno polno ljudi in na vsaki železniški črti.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

Čudila sem se, odkod potujejo vse te množice. Vse se, da tam ni nikakih avtomobilov na razpo- krečemu kak razdrapan- ni, ki vozi le ob določeni- Tako se morajo lju- na daljša potovanja poslu- sko izključno vlakov.

Na sobotah in nedeljah se vsaj pol ure pred od- veka kuhati v vročem- niku podobnem kupe- ni. Ne dobi sedeža. Pri- kanju se potnik lahko- z bolhami, ki so izgu- v prvotne gospodarje- tem v vlakih vozijo za- Njimi slabo; vozijo se- in prigrizek si privoči- tiho čitajo kaj živega.

no mladim Mariborčanom mno- go zabave.

Po dvadnevem obisku Mari- bora sem se vračala nazaj proti Ljubljani. Bila je nedelja in na vlaku je bila silna gneča. Med potniki jih je bilo nekaj prav razigrane "vinske" volje, ki so prepevali, igrali na harmoniko in sploh povzročali tak "šun- der," da mi je še nekaj časa po- tem šumelo v ušesih. Domisli- la sem se, kako vse drugačno je potovanje z vlaki po Ameri- ki. Mir, red, največja snaga in obzirnost potnikov do sopot- nikov. Četudi so ljudje veseli, se razgovarjajo ter morda šali- jo in smejejo, vendar upoštevajo da se v istem vozu vozijo tudi drugi.

Po tem izletu na zeleno Šta- jersko sem se zopet par dni po- tila v ljubljanski vročini, ki je menda to leto dosegla svoj re- kord.

Še pred odhodom na obisk v rodno domovino sem sklenila, da si Jugoslavijo ogledam po- šteno, če bodo le vremenske in druge prilike dopuščale. Po to- likih letih in tako dolgo pot čez "lužo" napraviti samo zato, da bi pogledala samo svoj rojstni kraj in morda par okoliških va- si, bi se mi zdelo neodpuščljivo.

Torej sem si v Ljubljani pre- skrbela okrogno karto, ki se je do- lila po zelo zmerni ceni. S seboj sem povabila moji dve ne- čakinjki, ki sta imeli prav tisti čas počitnice. Ena teh prijatelj- deklet je učiteljica, nastavljen- pri Sv. Antonu nad Rajhenbur- gom, druga pa je učiteljica ro- dnih del in stenografije. Obe sta že prej nekaj potovali po južnih krajih Jugoslavije, kar je bilo pri tem potovanju do- brodošlo zame in zanj.

Odločile smo se, da najprej obiščemo Beograd, glavno me- sto Jugoslavije. Odpravile smo se z brzovlakom proti Zagrebu, kjer se oidepi proga proti Sla- voniji. Kmalu, ko smo zapu- stile Zagreb, so ostali hribi za- nami in vozili smo se preko ne- preglednih planjav. Sonce je na- na teh planjavah še bolj žgalo in povsod se je poznala huda su- ša. Koruza, krompir in fižol so se komaj malo videli iz osu- šene ilovnate zemlje. O kakih travnikih sploh ni bilo govora. le redka pusta travica se je bo- rila tu in tam za obstojem.

Pekošeno travo obešajo tam kar na nekake kole, da se posuši, ker kozolec v tistih krajih ni- majo. Po izsušenih planjavah so se pasla mršava goveda, ov- ce, jate kokoši in rac, tu in tam pa črede mršavih ščetincev, ki so jih nadzorovali pastirji ali pastarice. Za večjo pestrost je vmes štorljak še kak dolgohi- celiček. Kombinacija za bogove!

Za poljsko vprego rabijo ču- dno grbaste vole ali pa dolgo- noge in dolgouhe konje. Ob pro- gi ni bilo ničesar zelenega; vse je bilo požgano od lokomotiv. Izmed sadnega drevja se vidi- jo večinoma slive, na katerih pa nisem opazila nikakega sadu. Menda je vse vzela pozna slana. Po poljih ni bilo opaziti žive du- še, razen svinjskih pastirjev. Premišljevala sem, kako neki se ljudje v teh krajih preživlja- jo.

Predno smo dospeli v slavo- sko mesto Sisak, smo morali preko Kolpe, katero je pa bila suša skoro popolnoma izsušila. Ladje, ki služijo za prevoz, so bile zakopane v gostem blatu. Zanimali so me železniški urad- niki, ki v teh krajih zelo resno vzamejo svoj odlični poklic. Mo- žak vam stoji na postaji v "po- zoru," kakor bi bil h kolu pri- bit, in niti z očesom ne tren- dokler vlak stoji.

Domovi seljakov v teh krajih so borne kočice z malimi oken- ci. Tudi po mestih, ki so red- ko posejana po slavonskih pla- njavah, so poslopja večinoma enonadstropna. Po potih ob že- lezniški progi kakor tudi na po- stajah se vidi čudno mešanico ljudi. Moški so oblečeni v revne in umazane krpe, ženske pa no- sijo krila, ki so spredaj kratka, zadaj pa segajo do tal; poleg tega so okrog pasu nabrana, da jih mora biti dovolj nositi. Na glavah nosijo črne rute, poteg- njene daleč na čelo. V taki no- si se tudi lepa mlada devotka vidi kot stara babura.

Proti večeru se je dolgočasna pustinja vendar končala; bližali smo se Beogradu. Pričela so se lepa polja, po katerih je bilo vi- deti bujno pšenico, koruzo in hmeji. Z nami so se vozili štir- je vlnudni srbski potniki, s ka- terimi smo se razgovarjali te- kom te suhoparne vožnje. Moji nečakinji govorita dobro srbi- ski, jaz pa sem si pomagala s "slovensko srbsčino," kakor sem pač vedela in znala. Omenjeni potniki so nam svetovali, da naj poiščemo Činovniško (uradni- ško) zadrugo, kjer da je mo- goče dobiti snažno in udobno stanovanje po zmerni ceni.

Ko smo izstopili na kolodvoru v Beogradu, sem si takoj mi- slila, da malo boljši kolodvor bi se pač spodobil glavnemu mestu Jugoslavije. Pristopil je razca- pan dečko in prosil, da mu do- volimo nesti prtljago, kamor že- limo. Dasi so bili na razpolago taksiji, sem dovolila ubogemu capinu, da je odnesel naše reči na dogovorjeno mesto. Bil je reven in pošten fant. Nič kaj prijetni občutki me niso obje- mali, ko smo ponoči izstopili v tem popolnoma meni tujem me- stu. Podnevi se vse lepše vidi in človek je bolj korajžen in op- timističen.

V Činovniški zadrugi so nas sprejeli pod pogojem, da jaz ni- komur ne pokažem potnega li- sta, ker tam da smejo prenoče- vati le državni, železniški in drugi uradni uslužbeni. Za moji spremljevalki ni bilo za- prek, ker sta se legitimirali kot učiteljici.

Odkazali so nam sobo s tremi posteljami. Soba in postelje so bile snažne, samo blazine so bi- le trde kot polena. Umivalnica je bila tri sobe oddaljena od na- še sobe. Dekleti sta mi dali pri- liko, da se prva umijem. Vsto- njim in zasueh ključ v vratih, naker se lotim tako potrebne- ga in zaželenega umivanja. Ko ho- sem oditi, se ključ v vratih ni- dal več obrniti. Poskušam in poskušam, pa nič. Že pri pri- hodu v mesto mi je bilo nekako tesno pri srcu in zdaj se je ta bojezen ponovila in pcdvojila. Gledam okoli, zvonca nikjer. Kli- čem, trkam in razbijam po vr- tih, toda nihče se ne oglasi. Več ko eno uro sem bila v tej pasti. Končno se enkrat glasno zakli- čem. Na ta moj klic se nekdo oglasi in vpraša kaj je. Bil je cskrbnik, ki je slučajno slišal moje obupne klice. Po dolgem trudu se mu je vendar posrečilo odpreti vrata. Mož je izrazil obžalovanje, da se je to zgodilo, in pripomnil, da ga je samo sre- čen slučaj prinesel okoli, ker po- noči ga navadno ni v teh pro- storih, ker stanuje v stranskem poslopju. Lahko bi bila ostala zaklenjena v umivalnici vso noč. Ko se vrnem vsa prepadena v sobo, sta dekleti spali. Od hude vročine in naporne dolge vožnje sta bili utrujeni in sta zaspali. Tako nista opazili moje dolge odsotnosti.

Drugi dan sem se prepirala, da je bila hiša, kjer smo preno- čevala, pošena v vseh ozirih. Moj strah o kakšni pasti je bil brez podlage; seveda počivati v umivalnici ne bi bilo prijetno. V zadrugi sta bila uposlena tu- di dva vlnudna in postrežljiva Slovenca. Drugi dan smo se od- pravile na ogled velikega mesta. Od kolodvora se ulice polagoma vzdigujejo in vodijo nekoliko strmo do središče mesta, tako- zvane Terazije. Tam se križajo proge vseh cestnih železnic. Od Terazije vodijo široke tlakovane ulice v vse nove dele mesta. V starih delih mesta pa so ulice tlakovane s kamenitimi plošča- mi, po katerih ropčejo vozovi in konjska kopita podnevi in po- noči. Od Terazije vodi cesta mimo dveh impozantnih kralje-

vih dvorcev, ki sta obdana s krasnimi vrtovi. Dvorca sta močno zastražena z vojaštvom in orožniki.

Na promenadi je ob večerih veliko beograjske gospode, ki govori večinoma srbski. Pripad- niki teh boljših slojev so okus- no oblečeni. Podnevi pa sreču- ješ na ulicah pravo zmes ljudi v najbolj raznovrstnih nošah.

Videti je precej finih avtomobi- lov, med njimi tudi nekatere ameriškega izdelka. Vsekakor pa prevladujejo konjske vprege in biciklisti. V trgovskem delu mesta so moderne trgovine z le- pimi izlozbami. Ne manjka tu- di modernih restavracij in ka- varn, ki imajo zunaj na pločni- ku postavljene mizice za goste.

Seveda sem si tudi hotela ogledati "veliki trg," ki je zunaj po ulicah razstavljen. Proda- jalci ponujajo, kričijo in hvalijo svoje blago. Razstavljene so vse mogoče reči, okoli katerih se gnetejo ljudske množice.

Vpitja je vseprek veliko kak- kor med jesiharji. Nič posebno lepega, vendar je zanimivo, ker kaj takega se ne vidi povsod.

Beograd ima mnogo moder- nih novih poslopj, pa tudi pre- cej zanimivih starinskih palač. (Dalje prihodnjic.)

125 90.00

126 37.21

127 42.13

128 114.83

129 143.85

130 53.66

131 98.17

132 66.89

133 208.21

134 69.88

135 41.24

136 81.45

137 125.52

138 39.31

139 197.04

140 35.03

141 63.77

142 52.99

143 182.19

144 36.61

145 67.73

146 16.64

147 56.80

148 28.44

149 33.21

150 73.85

151 41.31

152 17.74

153 174.49

154 25.20

155 50.63

156 53.08

157 86.76

158 14.82

159 54.39

160 106.16

161 85.57

162 140.93

163 47.19

164 20.31

165 137.32

166 61.67

167 78.53

168 259.27

169 52.46

170 129.42

171 48.11

172 36.01

173 156.02

174 57.48

175 28.28

176 32.68

177 49.11

178 52.51

179 25.58

180 455.05

181 58.19

182 15.00

183 28.00

184 34.00

185 20.68

186 13.00

187 48.09

188 40.14

189 59.49

190 7.00

191 28.00

192 30.00

193 161.03

194 18.58

195 177.28

196 50.66

197 32.87

198 48.80

199 12.44

200 179.00

201 235.58

202 124.17

203 27.34

204 369.86

205 171.02

206 55.73

207 151.84

208 57.30

209 14.03

210 47.90

211 213.85

212 73.70

213 69.27

214 20.39

215 90.97

216 91.60

217 265.36

Knut Hamsun:

BLAGOSLOV ZEMLJE

(Prevedel Rudolf Kresal)

(Nadaljevanje)

Nazadnje le morem tudi zadevo Sellanraa odpraviti do konca, je potem dejel pristav. Kraljevo ministrstvo je na moje predloge deloma pristalo. — Tako, je dejal Izak. Dolgo je trajalo, toda jaz imam zadoščenje, da moje delo ni bilo zaman! Kar sem jaz napisal, se je skoro od pike do pike vse zgodilo. — O pike do pike, je ponovil Izak in pokimal. — Tu je pismo. Na prihodnjem sejmu ga daš lahko prebrati. — Da, je dejal Izak. Koliko moram plačati? — Deset tolarjev letno. Tu je ministrstvo vsekakor napravilo majhno spremembo, namesto pet tolarjev na leto deset. Ne vem, kako boš to sprejel. — Samo če bom zmogel, je odgovoril Izak. — In deset let dolgo. — Izak je prestrašeno pogledal. — Da, ministrstvo drugače nikakor ne more pristati, je dejal pristav. — In to tudi ni nikakr denar za tako veliko zemljišče, izkrceno in tako obdelano, kakor je zdaj.

Izak je za to leto imel deset tolarjev, dobil jih je za klasterska drva in za kozji sir, ki ga je bila prihranila Inger. Plačal je in mu je še malo ostalo.

Za tebe je naravnost sreča, da ministrstvo ni nič zvedelo o dejanju tvoje žene, je nadaljeval pristav. Drugače bi morda vzeli drugega kupca za to. — Tako, je dejal Izak in potem je vprašal: In njo so torej vzeli zdaj za celih osem let? — Da, to se ne da izpremeniti; pravici mora biti zadoščeno. Sicer pa je njena kazen več kakor mila. Prvo, kar moraš zdaj storiti, je, da izsekaš vidno mejo med tvojo in državno lastjo. Iztrebi popolnoma vse v ravni črti po znamenjih, ki sem jih nakazal in vpisal v zapisnik. Les je tvoji. Pozneje pridem gori in pogledam.

Izak je šel domov.

8

Leta hitro potekajo. Da, za tistega, ki se stara.

Izak ni bil ne star ne oslabelel, njemu so bila leta dolga. Delal je na posestvu in dal svoji rjastorodeči brati rasti, kakor se ji je zdelo.

Zdaj pa zdaj, če je prišel mimo kak Laponec ali pa se je dogodilo to ali ono med živino, je bila enoličnost v puščobi pretrgana. Nekoč je prišlo mnogo moč; na Sellanraa so se odpočili, jedli in zraven pili mleko in vpraševali Izaka in Oline za pot čez hribe; premeriti morajo telegrafsko progno, so dejali. Drugič je prišel Geissler — prav nihče drugi kakor Geissler. Svež in vesel je pripešal iz vasi in dva moža je imel pri sebi z rudarskim orodjem in krampom in lopato.

Ta Geissler! Prav tisti je še bil kakor poprej, prav nič izpremenjen. Dejal je dober dan, kramljal je z otroci, šel v hišo in prišel spet ven, ogledoval polja, odprl hlevska vrata in skedenjska ter pogledal noter. Izvrstno! je dejal. Izak, ali imaš še tiste male kosce kamenja? — Da, tiste majhne težke kose, s katerimi se je igral tvoj fant, ko sem bil zadnjikrat tu?

Kamenje je bilo v shrambi za živeč, ležalo je kot utež na mišjih pasteh, šli so ponje. Pristav in oba moža so ga preiskavali, se pogovorili, trkali nanj in ga tehtali v roki. Črni baker! so dejali. — Ali greš lahko z nami v hribe in nam pokažeš kraj, kjer si našel kamenje? je vprašal pristav.

Šli so vsi skupaj v hribe, in do najdišča ni bilo daleč. A potovali so kljub temu nekaj dni okoli in razbili tu pa tam kako skalo. Ko so se vrnili domov, so prinesli s seboj dve težki vreči, polni kamenja.

Ta čas pa je Izak Geisslerju obrazložil ves svoj položaj, tudi to, da so zvišali ceno za zemljišče od petdeset na sto tolarjev. — Ah, to nič ne pomeni, je dejal Geissler površno. Morda imaš v svojem kamenju dragocenosti, ki so tisočakov vredne. — Tako, je dejal Izak. — Glej, da dosežeš čim prej sodno potrdilo svojega kupnega pisma. — Da. — Da ti država česa ne vrže pod noge, razumeš? je dejal. — Izak je razumel. Da, da, ali najhujša je pač stvar z Inger, je odgovoril. — Ah da, je dejal Geissler in je dolgo premišljeval, kar pri njem ni bila navada. Mogoče, da se nam posreči razpravo obnoviti. Če bi prišlo vse na dan, tedaj bi ji morda kazen znižali. Morda pa lahko prosimo za pomilostitev in s tem dosežemo približno isto. — Tako, to mislite? — Za zdaj še ne moremo prositi pomilostitve, mora poprej preteči še nekaj časa. Ali to sem mislil reči: Ti si moji družini prinesel teleta in kozjega sira, koliko sem ti za tisto dolžan? — Nič, tisto ste že plačali. — Jaz? — In koliko ste nam pomagali. — Ne, je dejal Geissler kratko, medtem ko je položil na mizo nekaj tolarjskih bankovcev. Evo, vzemi! je dejal.

Bil je mož, ki ni maral ničesar zastoj in zdelo se je, da je tičalo še dosti bankovcev v njegovi listnici, tako debela je bila. Bog ve, ali je bil res tako bogat!

Toda ona piše, da ji je dobro, je dejal Izak, ki je mislil samo na svoje stvari. — Ah tako, tvoja žena? — Da, odkar je dobila deklico — dobila je čedno, krepko deklico. — To je kar hudo prav! Da, in drugi ji vsi križem pomagajo in vsak je dober do nje, piše.

Geissler je dejal: Zdaj pošljem to-le kamenje nekaterim gospodom, ki se spoznajo na to, da izvem, iz česa je. Če je v njem dosti bakra, dobiš veliko denarja. — Tako, je dejal Izak. In kaj mislite, kdaj bomo lahko prosili za pomilostitve? — V doglednem času. Bom jaz pisal zate in pozneje pridem tudi sam semkaj. Kaj si dejal, da je tvoja žena dobila otroka, kar je odtod? — Da. — Potem so jo bili odveli nesečo? Tega ne bi bili smeli. — Ne? — Ne, in to je vzrok več, da jo v doglednem času izpuste. — To bi bilo pa zelo prav, je hvaležno dejal Izak.

Izak ni vedel, da je gosposka zaradi te noseče ženske morala že dalj časa pošiljati vse polno dolgih aktov sem in tja. Svoje dni je iz dveh vzrokov ni bila obdržala v zaporu. Prvič, ker zanjo niso imeli prostora, drugič pa, ker je gosposka hotela biti priznana. Posledice so bile nepreračunljive. Pozneje, ko so Inger prišli, ni nihče vprašal po njenem stanju in sama ni rekla nič. Nemara je tudi nalašč molčala, da bi v hudih letih imela otroka v svoji bližini; če bi se dobro vedla, bi ga zdaj pa zdaj lahko videla. Morda pa je bila le tako otopena in je bila kljub svojememu sanju ravnodušno pristala, da jo odvedejo z doma.

(Dalje prihodnjič)

"Povratek domačina"

(Za N. D. — Victor J. Valjavec.)

Prva storja

Imel sem, imam, in imel bom ("b.m.") stenografično slovenščino prijatelja, kateri je po svojih tridesetih letih neprestanega življenja, bivanja, života, renja, nehanja, stanovanja, spanja in delovanja v naši republiki, pričel sanjati in domnevati, da bi koncemkonca bilo vendarle pravilno in samoumevno, ako bi po tolikih letih odšel na prav majhen izlet v "stari" kraj, ki je po svetovni pošti postal povsem "nov."

Da, povsem nov, — ne baš v etnografskem, pač pa v politično-zemljepisnem oziru. Kajti: ko se je poslovil pred tolikimi leti od "starega kraja," ("starost" tega kraja ne smem meriti potom geološkega merila, pač pa le po človeškem naziranju "starosti," ki sega jedva milijon let "nazaj"), tedaj še ni bilo Jugoslavije. In tako je povsem naravno in tudi samoumevno, da mora človek njegovih nadpetdesetih let obiskati oni kraj, kjer se je rodil, odnosen, kjer je po zaslugah svojih starišev ugledal naše sonce, krog katerega — po neovrgljivih dokazih Galileo Galileja — kroži naša domovina, kateri pravimo zemlja.

"E pur si muove," dejal je vekovečni Galileo — in tako se je tudi moj prijatelj premaknil preko Atlantika in potrkal na vrata svoje rojstne hiše.

"Come in" — odnosno "naprej," oglasil se je nekdo v rojstni hiši. In potem je stopil "naprej," oziroma v hišo, v kateri je ugledal luč sveta. Sledilo je vsestransko pozdravljanje, objemanje, govorenje, pripovedovanje in čudenje. — In ko je vse to poleglo, ni bilo kaj povedati, kajti, kar je bilo v tridesetih letih "novega," postalo je staro, in kar je bilo "starega," se ni dalo ponoviti in obnoviti. Stari spomini so se sicer ponekeli obživeli; pa je trajalo to obživljenje jedva dan in pol (1½), in potem so vsi ti spomini postali nekaka realnost, ki je hipoma izgubila čar fantazije — bilo je vse tako, kakor tedaj — pred tridesetimi leti. In postalo je nepopisno dolgočasno. Pa je prijatelj dejal sam sebi: "Tu nisem več doma"; dejal je tudi "z bogom" — in potem je odpotoval domov — da, domov — v Paramus, N. J.

Pa predno je ostavil svojo rojstno deželico, mudil se je par ur v mestecu, kjer je svojedobno kot povsem mlad dečko študiral. In tudi tam je tako hitel v svojem slovesu, da je pozabil pri svojem nekdanjem prijatelju svoje domače ameriške rokvice. Pa mi je zaupal, da bo spomlad potoval za tri dneve v rojstno "domovino" — po rokvice, kajti greh — salamsko velik greh — bi bil, ako ostanejo domače, newjerseyske rokvice v tujini rojstnega kraja.

Druga storja

Imel sem prijatelja, ki je bil vedno dobre volje in ki je ljubil mir ter je tudi želel mir vsem ljudem na zemlji, ki so bili "prav dobre volje." Pa da mu ustrežemo, smo bili vedno "dobre volje" — in bili smo tudi "dvojno dobre volje," kadar je vino dobro obrodilo, tako da je to dobro voljo podvojilo, in tudi potrojilo.

Fizično je bil krasno razvit; znal je podirati stara drevesa; znal je debela s pomočjo "kontrapeze" dvigati in pripraviti za pravilno zaganje; veselje ga je bilo gledati, ko je okopal krompir, in radostno sem poslušal njegovo petje tam pri našem potoku, ko sva ob vročih večerih potegnili iz potokovega dna steklenko hladnega vina. — Tako je bilo — toda sedaj se vino hladi v frigidare, in ob potoku ni več toliko drevja kakor pred petindvajsetimi leti.

Pa kljub temu krompir in drugo sočivje še vedno rodi, in

šravno se tega pridelka vse brani. Živimo namreč v deželi, kjer pravijo ljudje, da je meso boljše, kakor krompir in sočivje.

Vs ed avtomobilov, frigidarov, ulčnih železnic, traktorjev in sličnih nepotrebnosti, se je tekom let tudi kakovost fizičnih naporov ljudi poslabšala. Posledice seveda niso izostale, — nekdanje delo-rok se je spreminilo v dolgočasno čitanje vsakovrstnih knjig. Roke so se odpčile, poslabšale, odvevale. In to poslabšanje se je potem preselilo v oči, katerih vid je oslabelel; — v ušesa, katerih sluh je nazadoval; — v noge, katerih žilavost je tudi nazadovala tako, da je postala hoja težavna; — in v možgane, ki ni več dopustilo računanja z logaritmi. In temu so sledile "notranje slabosti": — želodci so postali strogo unijski in kasneje so se "držali" vseh predpisov protustavnega "N. R. A." — delali in delovali so le po šest skromnih ur na dan. Posledica temu je bila splošna slabost mišic, slabost ledvic, jeter in slepič. In ta slepič, — da, ta slepič: ko se napolni starokrajskih plinov, prične otekati, boleti in rasti. Pa ga je treba odstraniti potem najboljšo kirurški umetnosti.

Sosedu in prijatelju so ga odstranili in vrnil se je iz bolnice domov na dvotedensko rekonvalescenco. Pa ni mogel hoditi niti delati. In ležal je ter čital znanstvene razprave o vsakovrstnih slepih in pri tem običajno zadremal, saj dolgočasnost vodi vedno kar naravnost v spanje. Pa je v svojem splepnem "dremanju in spanju" navadno tudi smrčal. V svrhe razvedrila prinesel so v njegovo sobo kanarčka in njegovo venozsko papigo — pa je kljub temu redno vsako popoldne zaspal in tudi smrčal.

In sedaj, ko je popolnoma zdrav in vesel, njegova papiga smrči po vseh predpisih naravnega in pravoppravega smrčanja.

ANTON INGOLIC: LUKARICA

Pokojna Sokica je bila prava lukarica, brez nje ni minil noben sejem od Gradca do Celja in od Celoveca do Varaždina. Sicer majhna in drobna, a zdrava in žilava, nobena pot ji ni bila predolga, nič je ni moglo ubiti, v kupčevanju pa je bila tako spretna, da se je z vsakega sejma vračala s praznim vozom in polno možnjo.

Ti te dni — bilo je kmalu po svetovni vojni — se je odpeljala v Gradec. A tokrat je slabo nletela. Bilo je pozno jeseni, mnogi so se že preskrbeli s čebulo a največ jih je bilo, ki se za kruh in krompir niso imeli denarja. V dveh dneh je prodala komaj kakih dvajset vencev. Toda ni obupala, še tretji dan je hodila od hiše do hiše s težko naloženim nahrbtnikom in polnim naročjem vencev lepe, rdečkaste čebule.

V mraku je prišla do nenavadno lepe hiše, ki je stala daleč izven mesta. Ni še odprla vrat na dvorišče, že ji je prihitel naproti majhen, mestno oblečen možič in jo vprašal za drhtečim glasom:

"Ljuba gospa, ali je čebula res zoper kolero?"

Sokica ni pomišljala niti trenutek, ročno je vrgla nekaj vencev možiču na rame in vzkliznila:

"Seveda, seveda! Ni boljšega zdravila. Boter, kar obdržite luk na ramenih in ničesar se vam ni bati!"

Kmalu nato je prihitela visoka in obilna gospa. Sokica, ki se je med tem že popolnoma ovedla, ji je hitro pojasnila, da je luk res najboljšo sredstvo zoper kolero, saj v Lukarici, kjer je vsaka druga njiva zasajena z lukom, kolere še nikoli ni bilo. Gospa je Sokico prijazno povabila v hišo in ji odkupila vse vence. Preden pa je odšla, jo je gospa vendar vprašala za

"Koliko oseb pa bo obvarovala ta čebula, ki smo jo kupili?"

Sokica, luteč, da je v hiši mnogo stanovalcev, je odgovorila:

"Največ dva odrasla in enega otroka."

Ker je bilo v hiši čez dvajset ljudi, ki so se vsi bali kolere, je napadale razne zverine in za Sokico odšla v mesto in še tisti obrambo je morala stopiti v akcijo pripeljala skoraj poln voz njena strojna puška. Pot od hiše, so pritekli in z blaženim nasmehom jemali z voza vence ter jih, vdihajoč nenadoma tako prijetni in zdravilni vonj čebule, razobesili na ograje vzdolž stopnic. A ker je bilo vencev odveč, je Sokica nasvetovala, naj napeljejo okoli hiše vrv in jih razobesijo nanjo.

"Sedaj se vam pa ni treba bati kolere, čeprav bodo od nje okoli vas kot muhe cepali," se je Sokica nasmehnila in se odpeljala s polno možnjo že v trdi noči proti Lukarici.

(Ko je čez dva dni pripovedovala doma svoj doživljaj, ji je dejal nekdo: "Dobro ste napravili, teta. A lahko bi še bolje. Ponudili bi se lahko graškemu županu, da boste pregnali kolero iz vsega Gradca. Samo na Schlossberg bi se postavili in še tisto sekundo bi deset kilometrov naokoli poginili vsi bacili, ker imate tako hudo duh").

Dober mesec pozneje je Sokica pet prišla v Gradec.

Ko je prišla do tiste hiše, je videla, da je še vedno okrašena z njenim lukom. Čelo z vsakega okna je visel po en vence ali celo dva. Gospa jo je opazila in jo poklicala.

"Teta, pridite, sem! Zelo smo vam hvaležni za vaše izvrstno zdravilo," je hitela gospa. "V okolici ni hiše, kjer ne bi bilo mrliča, pri nas pa še zboleli ni nihče. Vaša čebula je res pomagala."

Sokica se je smehljala:

"Saj sem vedela, ni boljšega zdravila kot naš luk."

"Poslušajte," je nadaljevala gospa, "adi bi bili tako ljubezni, in sedaj, ko je minila nevarnost, odberljati svoje čebulo? Nikogar ne morem dobiti, ki bi jo pravil stran. Bojijo se bacilov, ki jih je čebula vsrkala vase. Vas pa se gotovo ne lotijo, ker živite samo od čebule."

Sokica je seveda urno znosila luk na svoj voz in se odpeljala z njim.

Ko se je pripeljala do bližnjega samostana, ji je zaklical menih ob vhodu:

"He, ženska, ali imate slovensko čebulo?"

"Slovensko, sloven, ki, pravi slovenski luk, ki vas obvaruje vseh bolezni, tudi kolere," je odgovorila Sokica in ustavila konja. "Dosedaj smo jedli italijansko, a ta je, kot bi zvečil koruznico, slovenska čebula ta je prava," se je smehljaj rejen menih, ko je spremljal Sokico na samostansko dvorišče, kjer so čebulo stehali, Sokico lepo pogostili in ji odšteli lepe denarce.

POSET ABESINJE

Preden se je na svetovnem pozorišču pojavilo abesinsko vprašanje, se ni nihče zmedil za siromašnega vinarja Nikolo Mrakovića, ki je potem postal naenkrat popularna osebnost. Ves okoliš govori zdaj o njem, ker je bil pred trideset leti gost abesinskega vladarja Menelika. Mraković je skromen vinar, star okrog 54 let, doma je iz Krka in videti je, da mu ni niti všeč, ker ga ves okoliš imenuje za "Abesinca."

Mož je služil vojake pri mornarici. Leta 1904 so odkrili v Abesiniji rudnik zlata in je abesinski cesar Menelik nekaj zlate rude poslal v poklon avstrijskemu cesarju Francu Jožefu. Avstrijski cesar je abesinskemu cesarju v povračilo poslal najnovejšo strojno puško in za izročitev svojega daru je odredil delegacijo treh mornariških častnikov, dveh podčastnikov in 5 mornarjev. Med temi mornarji

je bil tudi Mraković. Delegacija je v božičnih praznikih leta 1904 krenila iz Trsta ter s potnikom prispela do Džibutija v treh tednih. Potem so potovali z železnico do naselbine Direau, dalje pa peš skozi prave prapadele razne zverine in za Sokico odšla v mesto in še tisti obrambo je morala stopiti v akcijo pripeljala skoraj poln voz njena strojna puška. Pot od hiše, so pritekli in z blaženim nasmehom jemali z voza vence ter jih, vdihajoč nenadoma tako prijetni in zdravilni vonj čebule, razobesili na ograje vzdolž stopnic. A ker je bilo vencev odveč, je Sokica nasvetovala, naj napeljejo okoli hiše vrv in jih razobesijo nanjo.

"Sedaj se vam pa ni treba bati kolere, čeprav bodo od nje okoli vas kot muhe cepali," se je Sokica nasmehnila in se odpeljala s polno možnjo že v trdi noči proti Lukarici.

(Ko je čez dva dni pripovedovala doma svoj doživljaj, ji je dejal nekdo: "Dobro ste napravili, teta. A lahko bi še bolje. Ponudili bi se lahko graškemu županu, da boste pregnali kolero iz vsega Gradca. Samo na Schlossberg bi se postavili in še tisto sekundo bi deset kilometrov naokoli poginili vsi bacili, ker imate tako hudo duh").

Dober mesec pozneje je Sokica pet prišla v Gradec.

Ko je prišla do tiste hiše, je videla, da je še vedno okrašena z njenim lukom. Čelo z vsakega okna je visel po en vence ali celo dva. Gospa jo je opazila in jo poklicala.

"Teta, pridite, sem! Zelo smo vam hvaležni za vaše izvrstno zdravilo," je hitela gospa. "V okolici ni hiše, kjer ne bi bilo mrliča, pri nas pa še zboleli ni nihče. Vaša čebula je res pomagala."

Sokica se je smehljala:

"Saj sem vedela, ni boljšega zdravila kot naš luk."

"Poslušajte," je nadaljevala gospa, "adi bi bili tako ljubezni, in sedaj, ko je minila nevarnost, odberljati svoje čebulo? Nikogar ne morem dobiti, ki bi jo pravil stran. Bojijo se bacilov, ki jih je čebula vsrkala vase. Vas pa se gotovo ne lotijo, ker živite samo od čebule."

Sokica je seveda urno znosila luk na svoj voz in se odpeljala z njim.

Ko se je pripeljala do bližnjega samostana, ji je zaklical menih ob vhodu:

"He, ženska, ali imate slovensko čebulo?"

"Slovensko, sloven, ki, pravi slovenski luk, ki vas obvaruje vseh bolezni, tudi kolere," je odgovorila Sokica in ustavila konja. "Dosedaj smo jedli italijansko, a ta je, kot bi zvečil koruznico, slovenska čebula ta je prava," se je smehljaj rejen menih, ko je spremljal Sokico na samostansko dvorišče, kjer so čebulo stehali, Sokico lepo pogostili in ji odšteli lepe denarce.

Ko se je pripeljala do bližnjega samostana, ji je zaklical menih ob vhodu:

"He, ženska, ali imate slovensko čebulo?"

"Slovensko, sloven, ki, pravi slovenski luk, ki vas obvaruje vseh bolezni, tudi kolere," je odgovorila Sokica in ustavila konja. "Dosedaj smo jedli italijansko, a ta je, kot bi zvečil koruznico, slovenska čebula ta je prava," se je smehljaj rejen menih, ko je spremljal Sokico na samostansko dvorišče, kjer so čebulo stehali, Sokico lepo pogostili in ji odšteli lepe denarce.

VSEH VRST TISKOVINE

za društva in posameznike

Izdružuje po zmernih cenah moderno opremljena slovenska tiskarna

ENAKOPRAVNOST

(DNEVNIK)

6231 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio

Te leto dne 26. zemlja krije,

in trupu Tvoje se trohni,

o hrani v blagom pa spominu

predragi brat si Lojze mi.

Trpljenje, težave človeške

v dolni si solz že prestal,

in tjakaj se v kraje nebeske

preselil, za večno podal.

Tam enkrat spet bomo sestali,

zdržili, se videli vsi;

nebesko tam vrgel zvali

za večno, vsa leta in dni!

Žalujoci brat:

ANTON RUDMAN.

Cleveland (Collinwood), Ohio, 24. decembra 1935.

ZELITE

POSTATI

AMERISKI

DRŽAVLAN

Tedaj naročite nam najnovejšo knjizico, vam temeljito razložijo vprašanja in odgovore, tere morate znati, greste na sodnijo za riško državljanstvo.

Knjigo dobite samo

"Ameriška Domovina"

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio

Pošljite 20c v znanje ali money order.

GLAS NARODA

NAJSTAREJŠI DNEVNIK SLOVENSKEGA V AMERIKI

je najbolj razširjen list v Ameriki; donosa najnovejša svetovna novost, izvira poročila iz stare in novevine; mnogo sale in romanov najboljših pisateljev

Pošljite \$1.00

In prideti ga bomo poslati

Vsa pisma naslovite na

GLAS NARODA

216 W. 18th St., New York